

Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΥΜΦΙΟΣ.

ΕΠΙ τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ Ὀδενβάλδου, ἐρήμου καὶ ποιητικοῦ ὄροπέδιου τῆς Ἄνω Γερμανίας, κειμένου εὐ μακρὰν τῆς ἀβύσσης τῶν ποταμῶν Μοίνου καὶ Ῥήνου, ὑπῆρχε πρὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν, ὁ πύργος τοῦ βαρόνου Φὼν Λανδσέρτ. Τὸ ἀρχαῖον τοῦτο τιμαριωτικὸν κτίριον σώζεται καὶ σήμερον ἐρείπιον καταπίπτον, καὶ κεκαλυμμένον σχεδὸν ὑπὸ φηγῶν καὶ ἐλατῶν· ἀλλ' ὑπεράνω τούτου ὁ γηραιὸς τοῦ ὠρολόγιου πύργος φαίνεται τρόπον τινὰ προσπαθῶν, ὁμοίος μὲ τὸν ἰδιοκτῆτην του ἐκεῖνον, νὰ διατηρῇ τὴν κεφαλὴν ὑψωμέην, καὶ νὰ κατακασιώη τὴν γείτονα χώραν.

Ὁ βαρόνος, καταγόμενος ἐκ ξηραθίντος κλάδου τῆς μεγάλης οἰκογενείας τῶν Κατσελλενβόγων, ἐκλή-

ρονόμησε τὰ λείψανα τῶν κτημάτων καὶ τὴν ὑπερφάνειαν τῶν προγόνων του Ἄν δὲ καὶ ἡ πρὸς τοὺς πολέμους βροχὴ τῶν προπατόρων αὐτοῦ ἤλάττωσεν ἐπαιθητότατα τὴν περιουσίαν τοῦ οἴκου τούτου, ὁ βαρόνος ἀπεπειρᾶτο νὰ διατηρῇ εἰσέτι ἐπίδειξιν τινα τοῦλάχιστον τῆς προγονικῆς ἐγῆμης. Ἄλλ' οἱ καιροὶ ἦσαν εἰρηνικοὶ καὶ οἱ εὐγενεῖς Γερμανοὶ, εἶχον ἐν γένει ἐγκαταλείψει τοὺς γηραιούς αὐτῶν πύργους, κειμένους ἐν μέσῳ τῶν βουνῶν ὡς ἀετῶν φωλεάς, καὶ οἰκοδομήσει τερπνοτέρας κατοικίας εἰς τὰς κοιλάδας· ὁ δὲ βαρόνος διέμενον ὑπερφάνως κατοικῶν τὴν μικρὰν πύργον του, ἐξακολουθῶν μετὰ κληρονομικῆς ἐπιμονῆς τὰς οἰκογενειακὰς καὶ πεπαλαιωμένους εἰσίδας, εἰς τρόπον ὅσπερ διέκειτο ἐχθρικῶς μετὰ τῶν πλησιεστάτων αὐτοῦ γειτόνων, ἕνεκα ἀπρηλαιωμένων διαφορῶν.

Ὁ βαρόνος εἶχεν ἓν μόνον τέκνον, καὶ τούτο ἦτο θυγάτηρ Ἡ φύσις, ὅταν ἐν μόνον χορηγῇ τέκνον, κατακοιμῆ αὐτὸ, πάντοτε σχεδόν, μετὰ σπανίων θαγγή-
 Ψυλλίδ. 45.

του βασιλεύειν, και προφητείας περι της γεννήσεως Πέτρου του Μεγάλου ου εχρημάτισε παιδαγωγός.

Θεοφάνης Προκοποβίχης Αρχιεπίσκοπος Νοβογορόδου και Μητροπολίτης πατών των Ρωσιών, ηχημαζεν επί Πέτρου του Μεγάλου ου εχειρε τα μέγιστα την ευνοϊαν. Ητο εγκρατής διαφόρων γλωσσών και εδιδάχθη εν Ρώμη παντοίας επιστήμας και ωραίας τέχνας επιστρέψας δέ εν Ρωσία παρέδωκεν εις τό εν Κιοβια γυμνάσιον την Λατινικήν και Σλαβικήν ποιητικήν, και συνέγραψε διάφορα διά στίχων και εις τό πεζόν ποιήματα, δηλονότι, όμιλίαις, πανηγυρικούς λόγους, συνοδικούς και κανονικούς κώδικας, ιεράν κατήχησιν, διάφορα ποιήματα και τινας ιστορίας. Εξ ων ή του Μεγάλου Πέτρου περιορίζεται μέχρι της εν Πουλτάδα μάχης.

Αντίοχος Καντεμήρης πρίγκιψ, εδιδάχθη υπό των ενδοξοτέρων της εποχής του διδασκάλων, άκούσας τά μεν μαθηματικά παρά του περιφήμου Βερνούλλου, την δέ φυσικήν παρά του Ουίλιφνίκερου, την ιστορίαν παρά του Βεδέρου, την ήλικήν παρά του Γροτζίου και την ποιητικήν παρά του Ιλίτσκου. Ητο εγκρατής πολλών γλωσσών, περιήλθε διάφορα της Ευρώπης μέρη και διέπρεψεν εις τας σημαντικωτέρας αὐτης αύλας έπλούτισε δέ την Ρωσικήν φιλολογίαν με διάφορους μεταφράσεις εκ του Ελληνικού, Λατινικού, Γαλλικού και Ιταλικού συνέταξε σατυρικά, εν ήρωϊκόν ποιήμα έπιγραφόμενον Πετριάς, ως περί Πέτρου του Μεγάλου πραγματευόμενον, εισαγωγήν τινα εις την Άλγεδραν, συμφωνίαν των ψαλμών, και διαφόρους διατριβάς, εξ ων τό πλείστον μέρος σώζεται άνέκδοτον.

Τρεδιακόσκτης, εχρημάτισε καθηγητής της ρητορικής και γραμματικής της Ακαδημίας μετέφρασε δέ εκ του Γαλλικού διάφορα ποιήματα και συνέγραψε διατριβήν τινα περί της καταγωγής των Ρώτων, έτέραν περί της αρχαιοτήτος της Σλαβικής γλώσσης, τρίτην περί της Ρωσικής όρθογραφίας, ποιήμα τι περί της ήλικής Πέτρου του Μεγάλου, μεταφράσας διά στίχων τό ψαλτήριον του Δαβίδ και τά άσματα της παλαιάς και καινης διαθήκης.

Δημήτριος Τουκτάλος, πρώην μητροπολίτης Σιβηρίας και άκολούθως Ροττοβίου και Ιεροτλαβίας, συνέγραψε διάφορα ποιήματα εξ ων τώνονται ουκ όλίγα διδαχάι, και ιεράι τινες κωμωδίαι, δηλαδή, ή γέννησις του Ιησου Χριστου, ό μεταϊων άμωρτωλός, ή Ύπνιός και ή Δημητριάς.

Ουόλκοφ, ουτος θεωρείται ως θεμελιωτής του ρωσικου θεάτρου, συνέγραψε ποιήματα τινα, εξ ων ώδήν τινα προς Πέτρον τον Μέγαν.

Κίλκοφ, εχρημάτισε πρέτσος Πέτρου του Μεγάλου παρά τω της Σουητικής βασιλει Καρόλω ΙΒ. και συνέγραψεν ιστορικόν τι ποιήμα έπιγραφόμενον Μυελός της ρωσικής ιστορίας.

Βασίλειος Τατίσκοφ, εχρημάτισε μυστικοσύμβουλος και διοικητής Αστραχανίου, συνέγραψεν ιστορικόν λεξικόν, και εκτεταμένην ιστορίαν της Ρωσίας, μέρος της όποιος εγενε, πριν ή εκδοθή, παρηνάλωμα του

κυρός, τό δέ διασωθέν εξεδόθη μετά τον θάνατον του συγγραφέως έπιμελεία του Μυλλέρου.

Λομονόσοφ, υιός ίχθυοπάλου γεννηθείς με ποιητικόν πνεύμα, θεωρείτο δέ ως ό κορυφαίος της ρωσικής ποήσεως, και διεκρίνετο διά του επιθέτου ό ρώσος Πίνδαρος, εχρημάτισε μαθητής του περιφήμου Ουόλφου, και διέπρεψεν εις διαφόρους κλάδους της φιλολογίας. Συνέγραψε δύο τραγωδίαις, εν μέρος έπικου τινος ποιήματος έπιγραφόμενον Πέτρος, ό Μέγας, ποιημάτιόν τι έπιγραφόμενον Η ευχηστία του ήελου, ειδύλλια, ώδαις, και μετέφρασε διά στίχων εκ του Ελληνικού και Λατινικού ουκ όλίγα ποιήματα. Συνέγραψε προς δε εις τό πεζόν διαφόρους περί φυσικής και χημείας διατριβάς, κανόνας περί της ρωσικής ποιήσεως, περί γραμματικής και περί ρητορικής, τά χρονικά των Ρώτων κυριαρχών, παλαιάν της Ρωσίας ιστορίαν, φιλολογικάς τινας διατριβάς και δύο πανηγυρικούς λόγους, τον μεν της Αυτοκρατειρας Ελισάβετ, τον δέ Πέτρου του Μεγάλου, ουτις θεωρείται ως ρητορικόν άριστοεργημα.

Δημήτριος Ροττόβκης συνέγραψε διάφορα δράματα, εξ ων υπερέχον τά έπιγραφόμενα, ό μετανωδών άμωρτωλός, Έσθήρ και Άζουήρος, ή γέννησις του Ιησου Χριστου, Η άνάστασις, Η άνάληψις της Παναγίας κτλ.

Άλέξανδρος Σουμαρούκοφ, εγεννήθη εν έτει 1727 και απεβίωσε τω 1777. Συνέγραψε δέ διάφορα διά στίχων και εις τό πεζόν ποιήματα, ήτοι ώδαις, ειδύλλια, μύθους, θουκολικά ποιήματα, σατύρας, ποιήμα τι έπιγραφόμενον Άλκέττης, έτερον Κίρκαλος ή Πρόκρη την ιστορίαν της πόλεως Μόσχας, και την της πρώτης και διυτέρας επαναστάσεως του Στρέλιτς. Προέζατο δέ και εις την εκδοσιν του περιοδικου συγγραμματος ή φιλόπονος Μέλισσα, αλλά πρό πάτων διεκρίθη εις την κωμωδίαν και τραγωδίαν, θθεν έχομεν εξ αυτου διαφόρους κωμωδίαις, εξ ων υπερέχουσιν αι έπιγραφόμεναι Ο δικαστής, Ο εύλαξ, Ο φθονερός άνθρωπος, Οί τρεις αντίκληλοι άδελφοί, Η δι' άπάτης άποκτηθείσα προίξ, Ο Γρισσοτινος κτλ. και τας έφεξης τραγωδίαις αίτινες θεωρουται εκ των άριστων μεταξυ των ρωσικών τραγωδιών, δηλαδή, Ο Κόρεφ, Χαμλέτος, Αριστόνα, Σίναφ Τρούβωφ, Ζεμίρα, Διμίξο Βιτοσέλαφ, Ψευδοδημήτριος και Μικίτλαφ. Τας τραγωδίαις ταύτας μετήνεγκεν εις την Γαλλικήν φωνήν Ε. Α. ό Παππαδόπουλος.

Μιχαήλ Κεράτσοφ, συνέγραψε παν είδος ποιήσεως, έπομείνω έχομεν εξ αυτου διαφόρους τραγωδίαις, κωμωδίαις, ώδαις, μύθους, ειδύλλια, σατύρας, μυθιόρημα τι έπιγραφόμενον Άριάνθη εν Θήβαις, ποιήμα τι ό καρπός της επιστήμης, έτερον Νουμάς ό Πομπήλιος, έτερον ή εν Τσεσμέ μάχη, και επκόν τι ποιήμα ουδ ό τίτλος Ρωσίας.

Πλάτων Αρχιεπίσκοπος Μόσχας, θεωρείται ως ό άριστος της Ρωσίας ίεροκήρυξ. Τουτου έχομεν διαφόρους διδασχάς και όμιλίαις αίτινες απαρτίζουσιν έννέα σχεδόν τόμους εις 4.ον και μίαν Κατήχησιν μεταφρασθεισαν εις την νεοελληνικήν γλώσσαν υπό του άοιδίμου Κοραή.

Νόβικοφ, πολυμαθής ιστορικός, εκδόσας προς τοις άλλοις και ιστοριοφιλολογικόν τι δεκάτομον πόνημα έπιγραφόμενον άρχαία Ρωσική βιβλιοθήκη.

Μύλλερος Γελάρδος Φρεδέρικος, και τοι' εξ Ουεσβαλίας κατατάσσεται μεταξύ των λογίων της Ρωσίας διά την εις την χώραν εκείνην πολυχρόνιον διαμονήν του. Εχρημάτισε μέλος της εν Πετρούπολει Β. Ακαδημίας, και ιστοριογράφος της αυτοκρατορίας, ήτο εγκρατής σχεδόν όλων των ευρωπαϊκών γλωσσών και συνέγραψεν ουκ όλίγα ποιήματα, ιστορικά, φιλολογικά και επιστημονικά, εις την Ρωσικήν, Γερμανικήν, και Λατινικήν γλώσσαν.

Άλέξιος Ρεγεύτης, διευθυντής της των επιστημών ακαδημίας, συνέγραψε διαφόρων ειδών ποιήματα, ήτοι ώδαις, μύθους σατύρας, ειδύλλια, έπιγράμματα κλπ και τραγωδιαν έπιγραφόμενην Σμέρδης ό του Κύρου. Ιωαννοβίχης ό Μίκοφ, συνέγραψε δύο τραγωδίαις, τέσσαρα άσταία ποιήματα, και διαφόρους ώδαις, επισολάς διά στίχων, Βουκολικά ποιήματα, έπιγράμματα και έπιγραφάς, έτι δέ μετήνεγκεν εις την Ρωσικήν την Μερόπην του Ιταλου Μαφρέιου, και τας μεταμορφώσεις του Οβιδίου.

Κουδρατοβίχης, μεταφραστής της αυτοκρατορικής ακαδημίας, έποίησε και μετέφρασεν επέκεινα των δεκάχιλιάδων έπιγραμμάτων μετέφρασεν εις ρωσικούς στίχους την Ιλιάδα και Οδυσσειαν του Ομήρου, συνέταξε λεξικόν της Ρωσικής γλώσσης και έτερον δωδεκάγλωσσον!

Θεόδωρος Άλεξιάδης, ό Κολόφσκης, αρχιστρατήγος, προλύτης του εν Μότσα πανεπιστημείου, συνέγραψε διάφορα ποιήματα, και έλαβε μέρος εις την σύνταξιν του κατά διαταγήν της Αυτοκρατειρας Αικατερίνης εκδοθέντος Ρωσικου Κώδικος.

Μιχαήλ Σχερεβάτοφ πρίγκιψ, εξέδωκε διάφορα άρχαία άνέκδοτα έγγραφα, εξ ων και ιστορικόν τι ήμερολόγιον του Αυτοκράτορος Πέτρου, συγγραφέας και διεξοδικήν της Ρωσικής ιστορίαν.

Νικόλαος Ποπόβσκης, καθηγητής της φιλοσοφίας και ρητορικής εν τω εν Μότσα πανεπιστημείω. Μετέφρασε διά στίχων τό περί ανθρωπου δοκίμιον του Άγγλου Ηόπη, τό περί άγωγής πόνημα του Λωκιου, τό ποιήματα του Ανακρέοντος, τας επιστολάς και ώδαις του Ορατίου, και μέρος της ιστορίας του Τίτου Λιβίου.

Διονύσιος Φόν—Βίσιν, εγκρατής διαφόρων άρχαίων και νεωτέρων γλωσσών. Μετέφρασε διά στίχων την Άλζιραν και τον Σύνειν του Γρεσσέτου και συνέταξεν άριστήν τινά κωμωδιαν έπιγραφόμενην ό Αποσπασματάρχης και ή Αποσπασματάρχαινα, έτι δέ διαφόρους σατύρας, ποιήμα τι έπιγραφόμενον ό μετακράτης, και τινα ώραιωτάτην ώδήν.

Δεπεχίνος, γραμματιός, ισόβιος της εν Πετρούπολει Ακαδημίας, εξέδωκεν ήμερολόγιον των κατά την Ρωσίαν διαφόρων περιηγήτων του, και τινας έπιστημονικάς διατριβάς και άλλα ποιήματα καταχωρισθέντα εις τά πρακτικά της ρηθείσης Ακαδημίας.

Γυλδεσταίτο: εκ Ρίγης μέλος της εν Πετρούπολει Ακαδημίας περιήλθε κατ' έπιταγήν της Κυβερνήσεως τα ένατολικά της Ρωσίας μέρη, συνέγραψε διάφορα ποιήματα άφορώντα την ιστορίαν, Γεωγραφίαν, Στατιστικήν και πολιτικήν κατάστασιν διαφόρων της Ρωσίας μερών, εκ των ποιημάτων δέ τούτων, άλλα με είσι γεγραμμένα λατινιστί άλλα δέ γερμανιστί.

Κρατχενιάνικοφ, μέλος της εν Πετρούπολει ακαδημίας των επιστημών και καθηγητής της Βοτανικής και φυσικής ιστορίας, εξέδωκε περιγραφήν τινα της Καμσιάτικας, ήν περιήλθε κατά διαταγήν της Κυβερνήσεώς του.

Άσκοφ, πρίγκιπιςσα, αυτη δικαίω τω λόγω παραβάλλεται με την Άθηναν, διότι και ανδρείαν μεγάλην έδειξεν εν μέτω των στρατευμάτων, και παιδείαν ουκ όλίγην, ώστε ήξιώθη να προεδρεύη της εν Πετρούπολει αυτοκρατορικής ακαδημίας.

Άσχιχοφ, πρίγκιπιςσα, ταύτης έχομεν διαφόρους ποιήσεις καταχωρισθείσας εις την Ρωσικήν έφημερίδα την έπιγραφόμενην, Αί άθωαι διασκαδάσεις.

Ουρούσοφ πρίγκιπιςσα, συνέγραψε διάφορα ποιήματα μάλιστα ειδύλλια και ώδαις.

Σουβάλοφ, υπήρξε κομψότατος ποιητής και συνέγραψε γαλλιστί τόσον ώραιούς στίχους, ώστε οί Γάλλοι άπατηθέντες άπέδωκαν τω Βολταίρω την παρ' αυτου εκδοθεισαν έπιστολήν προς Νίον.

Καραμσίνος, μυστικοσύμβουλος. Μετέφρασεν εκ του γαλλικου τα ήθλια δηγήματα του Μαρμοντέλλου, συνέγραψε κατά μίμησιν αυτου άλλα διηγήματα, έπιλοπόνησεν ουκ όλίγα ποιήματα, εξέδωκε πόνημα τι υπό την έπιγραφην έπιστολαί ρώσου τινός περιηγητου, και δικάτομον ιστορίαν της Ρωσίας ήτις τοσοούτον επηέθη ώστε ό Καραμσίνος θεωρείται ως άλλος της Ρωσίας Θουκυδίδης.

Κριλλώφ, ουτος ειν' εις των κομψωτέρων της Ρωσίας ποιητών, ιδίως δέ επέδωκεν εις τους μύθους, όθεν και ως εκ τούτου επωνομάσθη της Ρωσίας Λαφορταίτος. Οί μύθοι του εύρίσκονται μεταφρασμένοι και εις άλλας γλώσσας.

Βελοσελκιος, πρίγκιψ, γεννηθείς εν Πετρούπολει τω 1757 έτει. Εξέδωκε τραγωδίαι τινά και διαφόρους επιστολάς, πλην δέν επρόφρασε να συγγράψη, ως προτίθετο, και τους πανηγυρικούς των ενδοξών της Ρωσίας ανδρών.

Σχοφούτωφ Δημήτριος, Κόμης και Γερουσιαστής, εγεννήθη εν έτει 1758, υπήρξε μέλος διαφόρων ακαδημιών και συνέγραψε ποιήματα τινά, εξ ων διακρίνονται ή επιστολιμαία ανταπόκρισις, — τά λυρικά ποιήματα, — Η μεταφρασις εις τό ρωσικόν της Ανδρομάχης του Ρακίνα, και της ποιητικής του Βαϊλώ, και προς τούτοις ώδή τις διά την εν έτει 1815 είσοδον των συμμαχών εις Παρισίους.

Ευλέρος Κάρολος, υιός του περιφήμου μαθηματικού, εγεννήθη εν Πετρούπολει τω 1740 έτει. Ύπηρξε σοφός Ιατρός και καλός μαθηματικός, μάλιστα κατά τό 1760 έτος ελυσε τό προταθέν μα-

αυτου. 'Εν αυτη δε τη αρχη της συζητησεως εις των κατηγορουμένων περιύβριση βαναύσως. Πρὸ τετρατίας ὁ Πρύνιος εἶχε καταδικασθῆ, ἕνεκα ἑτέρου τινός σατυρικοῦ φυλλαδίου, εἰς ὠτοκοπίαν· ὁ δὲ σφραγιστοφύλαξ λόρδος Φίγγιος κυτάξας αὐτόν, « Ἐνόμιζον, » εἶπεν, ὅτι ὁ κύριος Πρύνιος δὲν ἔχει πλέον ὄτα, « ἀλλὰ μὲ φαίνεται νὰ βλέπω ἔτι λειψανά τινα αὐ- » τῶν. » Καὶ διὰ νὰ εὐχαριστηθῆ ἢ περιέργεια τῶν δικαστῶν, εἰς τῶν κλητήρων, πλησιάζας πρὸς τὸν κατηγορούμενον, ἀνέσυρε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ ἀπεκάλυψε τὰ ἠκρωτηριασμένα αὐτοῦ ὄτα. « Κύ- » αριοί μου, εἶπεν ὁ Πρύνιος, μὴ ὀργισθῆτε, παρα- » α καλῶ· ἀλλὰ δὲν ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἄλλο, εἰμῆ » α νὰ σὰς δώσῃ ὄτα διὰ νὰ με ἀκούσετε. » Κατε- » δικασθησαν δὲ κατὰ μῆνα Ἰούνιον 1637 εἰς στηλί- » τευτιν, εἰς ὠτοκοπίαν, εἰς 5000 λιρῶν χρηματικὴν » ποινὴν καὶ εἰς αἰδίον φυλάκιον. Τὴν ἡμέραν τῆς » ἐκτελέσεως, πλῆθος ἀπειρον λαοῦ συνέρρευεν εἰς » τὴν πλατείαν· θελήσαντος δὲ τοῦ δημίου νὰ τοὺς » ἀπομακρύνῃ. « Μὴ τοὺς διώκῃς, εἶπεν ὁ Βύρτων, ἀ- » ναγκὴ νὰ διδαχθῶσι νὰ ὑποφέρωσι » καὶ ὁ δὴ- » μιος, παραθεις, δὲν ἐπέμεινε. « Φίλτατε Κύριε, » εἶπε πρὸς τὸν Βύρτων γυνή τις, αὕτη εἶναι ἡ ἀρί- » στη τῶν ὄτων ποτὲ ἐκκρύψατε διδασκῶν. » — « Δὲν » ἀμφιβάλλω, ἀπήτησεν ἐκεῖνος, καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ » α νύσῃ ἀγαθὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν παρευρισκομέ- » νων. » Νέος τις ὠχρίασεν, ἀποβλέψας πρὸς αὐ- » τόν· ὁ δὲ Βύρτων, παρατηρήσας τοῦτο, « Υἱέμου, » εἶπεν, διατί ὠχρίας; ἡ καρδία μου δὲν εἶναι ἀθε- » νης, καὶ ἂν εἶχον χρεῖαν πλειοτέρας δυνάμεως, ὁ » Θεὸς δὲν ἠθέλε μὲ τὴν στερῆσαι. » Ἀπὸ στιγμῆς » εἰς στιγμὴν, τὸ πλῆθος ἀπέβαινε πυκνότερον περὶ τοὺς » καταδίκους, εἰς δὲ ἐκ τῶν περιστάμενων προσέφερεν » εἰς τὸν Βαστοῦικιον δέσμεν ἀνθῶν, ἐπ' ἧς ἐπεκάθη- » σε μέλισσα. « Ἴδέτε, εἶπεν ὁ Βαστοῦικιος, τὴν ἀθῶ- » αν ταύτην μέλισσαν· καὶ ἐν αὐτῷ τῆς καταδίκης » τῷ τόπῳ ἔρχεται νὰ ἐκμυζήσῃ τὸ μέλι τῶν ἀνθῶν » διατί λοιπὸν καὶ ἐγὼ νὰ μὴ γευθῶ ἐνταῦθα τὸ μέλι » τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. » — « Χριστιανοί, ἀνέκραξεν » ὁ Πρύνιος, ἐὰν δὲν ἐφροντίζομεν εἰμῆ περὶ τῆς ἐ- » δικῆς μας καὶ μόνον ἑλευθερίας, δὲν ἠθέλομεν εἶσθαι » τὴν ἔδῳ· ἀλλὰ ἕνεκα τῆς ὑμετέρας ἑλευθερίας, » ἕνεκα τῆς ἑλευθερίας τοῦ ἔθνους ὅλου, διεκινδυνεύ- » σαμεν τὴν ἐδικήν μας. Φυλάξατε λοιπὸν, σὰς ἐ- » ξορκίζομεν, φυλάξατε αὐτὴν ἐπιμελῶς, ἐπιμείνατε, » ἔστε πιστοὶ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν » πατρίδα· ἄλλως θέλετε ὑποπέσει καὶ ὑμεῖς καὶ τὰ » τέκνα σας εἰς αἰώνιον δουλείαν. » Καὶ ἠπλατεία ἄ- » πατα ἀντήχησεν ὑπὸ πανδήμων ἐπευφημιῶν.

'Ἀλλ' ἂν ἡ γενναίως φροσύνη τῶν μαρτύρων τούτων ἐνεργειν, ὅτι πᾶν αἴσιμα ἑλευθερίας δὲν εἶχεν ἔτι ἐ- » τι ἐξαλειφθῆ ἀπὸ τὰς καρδίας τοῦ ἔθνους, ἡ ἀπη- » νης τῶν δικαστηρίων αὐστηρότης καὶ αὐθαιρέσια ἀ- » πεδείκνυν, ὅτι ἡ κυβέρνησις ἦτο παντοδύναμος. Τῶ- » ντι, ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνησις τῆς ἐποχῆς ἐκεῖνης ἦτο καθ' ὅλα ἐπίσης ἀπόλυτος ὅσον καὶ ἡ τῆς Γαλλίας, ἐκτός καθ' ἓν καὶ μόνον, ἀλλ' οὐτωδέστατον, τοῦτο, ὅτι δὲν ἐρείδειτο εἰς ἐπὶ στρατοῦ μανίμου, ὥστε ἀνέλ-

πιστον δὲν ἦτο ν' ἀνατραπῆ ποτε ἐκ βάρθρων τὸ ὅλον τῆς παμβασιλείας οἰκοδόμημα. Ἐὰν δὲ ἐπεβάλλετο φό- » ρος πρὸς συντήρησιν στρατοῦ τοιοῦτου, δι' ἀπλοῦ βασι- » λικοῦ διατάγματος, πιθανώτατα ἠθέλεν ἐκτραπῆ ἀμέ- » σως ἀντίσας ἀκαταγώνιστος. Ἡ δυσχέρεια αὕτη εἰς » πλείστην ἐνέβαλεν ἀμηχανίαν τὸν Οὐεντουόρθιον, ὅτε ὁ λόρδος σφραγιστοφύλαξ Φίγγιος, μετ' ἄλλων ἀφο- » σιωμένων εἰς τὴν αὐτὴν νομομαθῶν ἀνδρῶν, ἐπινοή- » σαν τρόπον θεραπείας, τὸν ὁποῖον προθύμως ἠπάσθη ἡ Κυβέρνησις. Οἱ ἀρχαῖοι τῆς Ἀγγλίας βασιλεῖς, καθ- » θὼς προσεκάλουν τοὺς κατοίκους τῶν παρὰ τὴν Σκω- » τίαν κειμένων ἐπαρχιῶν νὰ ἀπλίζωνται καὶ νὰ στρα- » τεύωσι πρὸς ἀμυνῆν τῶν συνόρων, οὕτως ἐνόησε προσ- » ἐκάλουν καὶ τὸς παρὰ τὴν θάλασσαν κειμένας ἐπαρ- » χίας, νὰ ἐξοπλίζωσι πλοῖα πρὸς ἀμυνῆν τῆς παρα- » λίας. Ἄντι δὲ τῶν πλοίων ἐλαμβάνοντο ἐνόησε χρεῖ- » ματα. Ὅθεν ἦν ἀπερατίσθη τὸ ἀρχαῖον τοῦτο ἔθος, » μετὰ μακρὰν διακοπὴν, οὐ μόνον νὰ ἀνανεωθῆ, ἀλλὰ νὰ ἐπικταθῆ ἔτι μᾶλλον. Οἱ προηγούμενοι ἡγε- » μόνας δὲν εἰσέπραττον τὸν ναυτικὸν τοῦτον λεγόμε- » νον φόρον (ship-money) εἰμῆ ἐν καιρῷ πολέμου· τὸρα ἀπητήθη οὗτος ἐν μέσῳ θαυμάτης εἰρήνης. Οἱ προη- » γούμενοι ἡγεμόνες δὲν εἰσέπραττον τὸν ναυτικὸν φόρον καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς ἐπικινδυνωτάτης πολέμοις, εἰμῆ ἀπὸ τῶν παραλίων ἐπαρχιῶν· τὸρα ἀπητήθη καὶ ἀπὸ τῶν μεσογειῶν. Οἱ προηγούμενοι ἡγεμόνες δὲν εἰσέ- » πραττον τὸν ναυτικὸν φόρον εἰμῆ ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ναυτικῆς ἀμύνης τῆς χώρας· τὸρα ἀπητήθη, ὅχι διὰ νὰ συντηρηθῆ δι' αὐτοῦ στόλος, ἀλλὰ διὰ νὰ λάβῃ ὁ βασιλεὺς πόρους τοὺς ὁποίους κατὰ τὸ δοκοῦν μὲν ἠδύνατο ν' αὐξήσῃ, κατὰ τὸ δοκοῦν δὲ νὰ μεταχειρι- » σθῆ πρὸς οἰονδήποτε σκοπόν.

Τὸ ἔθνος ὅλον ἐταράχθη καὶ ἠγανάκτησεν. Ὁ δὲ Ἰωάννης Ἀμπδήνιος (John Hampden), πλοῦσιός τις κάτοικος τῆς Βουκιγγαμμικῆς κομητίας, ἀπὸ ἀγαθῶν μὲν πατέρων, ἔλκων τὸ γένος καὶ μάλιστα τιμώμε- » νος παρὰ τοῖς συνεπαρχιώταις, ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐπο- » χῆς ταύτης ὀλίγον γνωστός εἰς τὸ λοιπὸν βασιλεῖον, ἂν καὶ συνταχθεῖς μετὰ τῆς ἀντιπολιτευσεως εἰς τὰ δύο » προλαβόντα παρλαμῆντα, ἐλαβε τότε τὸ θάρρος ν' ἀν- » τιπαραταχθῆ εἰς τὴν ὅλην δύναμιν τῆς κυβερνήσεως καὶ ν' ἀναλάβῃ τὴν δαπάνην καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως [προτεινομένην ὑπέρροχον ἀξίωσιν. Ἡ ὑπόθεσις καθυπεβλήθη εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ θησαυροφυλακίου (Exchequer Chamber), ἧτις σύγκειται ἀπὸ τῆς ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνόδου τοῦ δικα- » στηρίου τοῦ θησαυροφυλακίου (court of exchequer), τοῦ ἰδίου λεγομένου βασιλικοῦ δικαστηρίου (court of Kings bench) καὶ τοῦ Λόρδου Καγγελαρίου. Τοσοῦ- » τον δὲ ἰσχυροὶ ὑπῆρχον κατὰ τῶν ἀξιώσεων τοῦ πτέμ- » ματος λόγοι, ὥστε, ὅσοι ὑποχείριοι, ὅσοι ἀνδραποδώ- » δεις καὶ ἂν ἦσαν οἱ δικασταί, ἡ κυβέρνησις δὲν ἠδύνη- » θη νὰ ἐπιτύχῃ κατὰ τοῦ Ἀμπδήνιου εἰμῆ τὸν ἐλά- » χιστον τῆς πλειονοψηφίας ὄρον. Οὐδὲν ἤττον ὅμως ἡ πλειονοψηφία αὕτη ἀπερήνατο, ὅτι ἐπιτρέπεται, κατὰ » τοὺς νόμους, ἡ δι' ἀπλοῦ βασιλικοῦ διατάγματος εἰσπραξίς τῶν πρὸς συντήρησιν τοῦ στόλου ἀναγκαίων » χρημάτων, ὅπερ, κατὰ τὴν ὀρθοτάτην τοῦ Οὐεντουορ-

θίου παρατήρησιν, συνεπήγετο ἀπκραιτῆτως, ἂν καὶ μὴ ῥητῶς ἐκφρασθῆν, ὅτι ἐπιτρέπεται ἐπίσης ἡ ἀνευ- » τῆς συνευδοκήσεως τοῦ Παρλαμέντου εἰσπραξίς τῶν ἀναγκαίων πρὸς συντήρησιν στρατοῦ χρημάτων. Ἡ » δικαστικὴ αὕτη ἀπόφασις, ἧτις ἐψηφίσθη κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν μῆνα καθ' ὃν ἐξεδόθη καὶ ἡ καταδική τοῦ Πρυνίου καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ συγκατηγορηθέντων, παραύξυνε ἔτι μᾶλλον τὴν ὀργὴν τοῦ ἔθνους, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι πρὸ μιᾶς ἐκατοστατηρίδος γενικῆς ἠθέλε προκαλέσει στάσιν. Ἄλλ' ἐν τῷ μετα- » ξῦ τούτῳ ἡ ὄλιχη εὐνημέρια καὶ αἱ εἰρηναίαι τοῦ τό- » που ἔξεις προήχθησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε οἱ ἄνθρω- » ποι ἐπὶ πολλὸν χρόνον ἐδίπτασαν πρὶν ἢ καταρῦλαι εἰς τὴν ἐσχάτην ἐκείνην καὶ ἀποτρόπαιον ἀνάγκην.

Αὕτη δὲ εἶναι ἡ ἐποχὴ καθ' ἣν ἡ ἑλευθερία τῆς Ἀγγλίας τὸν μέγιστον ὑπέστη κίνδυνον. Οἱ ἀντίπα- » λοι τῆς κυβερνήσεως ἤρχισαν νὰ ἀπελπίζωνται περὶ τῆς τύχης τῆς πατρίδος αὐτῶν, καὶ νὰ θεωρῶσι τὰς ἐρήμους τῆς βορείου Ἀμερικῆς ὡς τὸ μόνον ἄσυλον, ἐν ᾧ ἠδύνατο νὰ ἀπολαύσῃ πολιτικὴν καὶ πνευμα- » τικὴν ἑλευθερίαν. Ἐκεῖ ὀλίγοι τινὲς τολμηροὶ καθα- » ρόθησχοι, ὅστινες, διὰ νὰ διασώσωσι τὴν θρησκείαν αὐτῶν, δὲν ἐφήρουν οὐδέ τὴν μανίαν τοῦ ὠκεανοῦ οὐδέ τοὺς μοχθους τοῦ ἀπολιτίστου βίου, οὐδέ τοὺς ὄνυχας τῶν ἀγρίων θηρίων, οὐδέ τοὺς πελέκεις ἀγρι- » ωτέρων ἔτι ἀνθρώπων, εἶχον κατασκευάσει, ἐν μέ- » σῳ ἀγανῶν δρυμῶνων, χωρία, τὰ ὁποῖα ἀπέδωκαν μὲν ἤδη πόλεις μεγάλας καὶ πλούσιαι, καίτοι δὲ πολλὰς παθόντα μεταβολὰς, σώζουσιν ἔτι ἕκνη τινὰ, τοῦ χαρακτῆρος τῶν ἰδρυτῶν ἐκείνων. Ἡ κυβέρνησις, ἀποστρεφόμενη τὰς νέας ταύτας ἀποικίας, ἐζήτησε ν' ἀναγκαιώσῃ βιαίως τὸ ρεῦμα τῶν ἀποδημούντων· εἶναι δὲ περιεργον, ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν, κατὰ Μάϊον τοῦ 1637 ἐξεδόθη τὸ ἀπαγορευτικὸν τοῦτο διάταγμα, τέσ- » σαρες τῶν κυριωτέρων πρωτοερῶν τῆς μεταπολιτεῦ- » σεως, ὁ Πύμ, ὁ Ἀσπερίλιος, ὁ Ἀμπδήνιος ὁ καὶ Κρόμβελ, εἶχον ἐπιβῆ ἐπὶ τοῦ πλοίου ἵνα καταλίπωσι τὴν πατρῶν γῆν. Καὶ αὐτοὶ μὲν, κατὰ παράδοξον τῆς τύχης συγκυρίας, διεκωλύθησαν τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τοῦ ν' ἀποπλεύσωσι, πλείστοι ὅμως ἄλλοι γενναῖοι καὶ εὐλαβεῖς ἄνδρες ἀνεχώρησαν ἀπανταχόθεν τῆς ἀρχαί- » ας Ἀγγλίας καὶ ἐζήτησαν πατρίδα νέαν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ὥστε ὁ Οὐεντουόρθιος ἠδύνατο ἠδῆ νὰ ἀ- » γάλλεται ἐλπίζων, ὅτι προσεγγί θέλει λάβει ἐκτέλεσιν τὸ διαμπερές αὐτοῦ. Τῶντι ἐὰν αὐστηρὰ ἐστηρεῖτο οἰκονομίαν, ἐὰν ἐπιμελῶς ἀφευγέτο πᾶσα μετὰ ἐ- » ξωτερικῶν δυνάμεων σύγκρουσις, τὰ χρέη τῆς βασι- » λείας ἠθέλον πληρωθῆ καὶ ἡ κυβέρνησις ἠδύνατο νὰ ἀποταμιεύσῃ τὰ ἀναγκαῖα πρὸς συντήρησιν ἰσχυροῦ στρατοῦ χρήματα, δι' οὗ εὐχερῶς πάλιν ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν τοῦ ἔθνους ἀντίστασιν.

Ἐν τῇ κρισίμῳ ταύτῃ περιστάσει, ἐν ἐπιχείρημα παράφρονος θεοβλαβείας ἠλλοίωσεν ἐν ἀκαρεῖ τὴν ὀ- » λιν ὄψιν τῶν πραγμάτων. Ἡ Κυβέρνησις, ἐὰν ἦτο φρό- » νιμος, ὄφριε νὰ πολεμῆται ἔτι πρὸς τὴν Σκωτίαν με- » τὰ πλείστον τὸν κροσόχη καὶ πρᾶότητος, μεχριστοῦ ἀ- » σφαλίσθῃ τὸ κατὰ τὴν λοιπὴν Ἀγγλίαν κράτος. Διότι ἐξ ὅλων τῶν βασιλείων ὅσα συνεκρότου τὴν μοναρ-

χίαν τῆς μεγάλης Βρετανίας, ἐν Σκωτία μάλιστα μέγιστος ὑπῆρχε κίνδυνος μήπως εἰς σπινθήρ ἀνά- » ψη, φλόγα, δυναμένη νὰ παραγάγῃ γενικὴν πυρκαϊάν. Νόμιμον μὲν ἀντιπολίτευσιν, οἷα ἐν Ἀγγλίᾳ συνιβαί- » νεν, ἡ κυβέρνησις δὲν εἶχε νὰ φοβηθῆ ἀπὸ τὴν Σκω- » τίαν· διότι τὸ Παρλαμέντον αὐτῆς ἦτο πευθῆνιον· ἀλλ' ὁ λαὸς ἐξεναντίας ἀνεδείχθη αἰεὶ ποτε μάλιστα » ταραχώδης καὶ δυσάγωγος. Ὁ λαὸς οὗτος ἦτο ἤδη δυσηρησθημένος διὰ τὴν δευτερευουσαν ὡς πρὸς τὴν Ἀγγλίαν τάξιν, ἣν ἐλαβε, τῇ συνεργείᾳ τῶν ἰδίων αὐτοῦ βασιλέων, ἡ πάλοι ποτὲ τοσοῦτον γενναίως καὶ ἐνδόξως συνετηρήσατο τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς αὐτοῦ πατρὸς. Πρὸςτούτοις ὁ λαὸς ἐκεῖνος ἦτο ὁ θερμότερος τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην ζηλωτῶν τῆς ἀποτόμου τοῦ Καλδίνου διαμαρτυρήσεως, ἐξ- » ἴσου ἀποτροπιαζόμενος καὶ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐκ- » κλησίαν καὶ τὴν καθ' ἑκάστην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον προσεγγίζουσαν πρὸς ἐκείνην Ἀγγλικανικὴν. — Ἡ Κυβέρνησις ἐντούτοις ἐπεθύμει πρὸ καιροῦ νὰ ἐκτείνῃ τὸ Ἀγγλικανικὸν σύστημα ἐπὶ ἅσασιν τὴν νῆσον καὶ εἶχεν ἤδη ἐπιχειρήσει διαφόρους μεταβολὰς σφόδρα ἀπαρσκούσας εἰς τοὺς πρεσβυτεριανούς, ὅτε ἐν εἰσε 1637, ἀπεράτισε νὰ προχωρήσῃ εἰς τὸν τολμηρότε- » ρον καὶ ἐπικινδυνωδέστερον ὄλων αὐτῶν τῶν νεωτερι- » σμῶν, ἀναγκάζουσα τοὺς Σκώτους νὰ παραδεχθῶν ὅχι μὲν τὴν Ἀγγλικανικὴν λειτουργίαν, ἀλλὰ λει- »ουργίαν τινὰ τὴν ὁποίαν οἱ αὐστηροὶ διαμαρτυρό- » μνοι ἐθεώρουν ἔτι χείρονα τῆς Ἀγγλικανικῆς.

Εἰς τὸ ἐπιχείρημα τοῦτο ὀρεῖται ἡ Ἀγγλίᾳ τοὺς ἑλευθερούς αὐτῆς θεσμούς· ἡ πρώτη ἐφαρμογὴ τῶν ἄλλοτρῶν ἐκείνων τελετῶν, περὶ ἧς ἠγγαγεν ἐν Ἔδιμ- » βούργῳ, τῆ 23 Ἰουλίου 1637, παραχρῆν μεγάλην, ἦ- » τις μετ' ὀλίγον κατήτησεν εἰς ἐπανάστασιν. Φιλο- » τιμία, φιλοπατρία, θρησκομανία, ἀναμιχθεῖσαι ἐπὶ τὸ ἐν, διήγερον θύελλον φοβερὰν· τὸ ἔθνος ἅπαν ὄρμηγεν εἰς τὰ ὄπλα καὶ ὡς σύνθημα τοῦ ἀγῶνος ἐλαβε τὴν περίφημον *συννομολογίαν τῆς πίσεως (Covenant)*, τὴν ὁποίαν συνέταξαν μὲν ὁ πλείστα παρὰ τῷ λαῷ ἰσχύ- » ων ἱερεὺς Ἐνδερσων καὶ ὁ περίφημος δικηγορός Ἰόν- » στων, ὠρκίσθησαν δὲ νὰ τηρήσωσιν ἅπαντες οἱ κάποι- » κοὶ τῆς Σκωτίας. Ὅτι ἡ Ἀγγλίᾳ ἠδύνατο νὰ δα- » μάσῃ τοὺς Σκώτους, τοῦτο ἀπεδείχθη ἀριδύτως με- » τὰ τινὰς ἐνιαυτούς· ἀλλ' εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν μὲν μέρει τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ εἶχε πλείστας, ἐ- » κα θρησκευτικῶν λόγων, συμπαθείας, πρὸς τοὺς ἀπο- » στατάς, πολλοὶ δὲ ἄλλοι Ἀγγλοὶ, ἀδιαφοροῦντες πρὸς τὰ θρησκευτικὰ ζητήματα, ἐβλεπον μὲ εὐχαρίστησιν τὴν πρόβδον τῆς ἐπαναστάσεως, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἐντεῦθεν θέλου ματαιωθῆ τὰ μελετώμενα αὐθαίρετα βουλευματα καὶ θέλει κατασταθῆ ἀπαραίτητος ἡ συγκρότησις τοῦ παρλαμέντου.

Τοῦ παραλόγου σφάλματος τοῦ παραγαγόντος τὴν δυσχέρειαν ταύτην ὑπεύθυνος δὲν εἶναι ὁ Οὐεντου- » ὀρθιος, διότι τὸ σφάλμα τοῦτο ἀνέτρεπεν ἅπαντα αὐ- » τοῦ τὰ σχέδια. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἡ δεξιὰ ἐκεῖνη φύ- » τισ δὲν ἠδύνατο νὰ συμβουλεύσῃ τὸ ὑποχωρῆσαι· ὅ- »θεν ἐν εἰσε 1639 ἐγένετο ἀπόπειρα τοῦ νὰ περιστα- » λῆ διὰ τῆς σπάθης ἡ ἐπανάστασις· ἀλλὰ τὸ ἔργον ἀ-

πεδείχθη ανώτερον των πολεμικών πόρων της κυβερνήσεως. Η παρά τους κειμένους νόμους εισπραξις νέων φόρων ήθελεν εἶσθαι, εἰς τοιαύτην πραγματικὴν κατάστασιν, παραρροσύνη ἀπερασίθη λοιπὸν εἰς ἀνάγκης, ἐν ἔαρι τοῦ 1640, ἡ συγκρότησις τοῦ Παραλαμένου.

Ἡ περὶ τούτου ἀγγελία εὐχαρίστησε τὸ ἔθνος ἡ νία τῶν κοινοτήτων βουλή ἦτο τοσοῦτον περὶ τὰς ἀξιώσεις αὐτῆς μετρία καὶ τοσοῦτον πρὸς τὸν θρόνον εὐλαβής, ὥστε εἰς πολλὴν ἐπέβαλεν ἀνησυχίαν τοὺς ἀρχηγούς τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τὸν Πύμ, τὸν Ἀμπόδηιον, τὸν Σαιντ-Ίόνιον (Saint John) Ἄλλ' ὅσω μετρία καὶ ἂν ἦτο ἡ βουλή, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ ποιῆσθ λόγον τινὰ τῶν παθημάτων ὅσα ὑπέστη ἐπὶ ἐνδεκαετιᾶν ἤδη τὸ ἔθνος. Ἄμα δὲ ἐπιχειρήσασα νὰ ἐξετάσῃ τὰ παράπονα ταῦτα, διελύθη δυσμενῶς ὑπὸ τοῦ βασιλέως, τρεῖς μόλις ἐβδομάδας ἀπὸ τῆς συγκροτήσεώς της.

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν διάλυσιν ταύτην, ὁ Ἐδουάρδος Ἰ΄ος, ὁ μετέπειτα Λόρδος Κλάρενδων ἀναδείχθει, ἀπήντησε τὸν Σαιντ-Ίόνιον, φίλον ὄντα τοῦ Ἀμπόδηιου καὶ ἑνα τῶν ἀρχηγῶν, ὡς προείπομεν, τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Ὁ Ἰ΄ος ἦτο κατηρῆς, ἐξεναντίας δὲ ὁ Σαιντ-Ίόνιος, ὅστις συνήθως ἦτο σκυθρωπὸς καὶ ἀγέλατος, ἐφάνητο περιχαρῆς καὶ φαιδρός. «Τὸ σὲ ταραττεῖ;» εἶπε πρὸς τὸν Ἰ΄ον. — «Ὅ, τι ταραττεῖ;» ἀπήντησεν οὗτος, «πολλοὺς τιμίους ἀνθρώπους, ἡ διάλυσις τοῦ φρονίμου τούτου παραλαμένου, πρὸ ὁποῖον μόνον ἠδύνατο νὰ ἐπιφέρει θεραπείαν τινὰ πρὸς τὴν ταραχὴν εἰς τὴν πόλιν εὐρισκόμεθα.» — «Καὶ οὐδὲν ἠξέυρεις;», ἐπανέλαθεν ὁ Σαιντ-Ίόνιος, «ὅτι πρὶν πρὸς τὰ πράγματα βελτιωθῶσιν, ἀνάγκη νὰ χειροτερευθῶσιν ἐτι μᾶλλον τὸ παραλαμένον τούτο δὲν ἦθιλεν πράξει ποτὲ τὰ δεόντα.»

Πολλοὶ τῶν βουλευτῶν ἐξετάσθησαν τότε ἕνεκα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν βουλευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων καὶ φυλακίσθησαν. Ὁ ναυτικὸς φόρος εἰσπράχθη μετὰ πλείστης αὐστηρότητος. Στρατιῶται συνέληθησαν διὰ τῆς βίας καὶ τελευταίαν φοράν, κατὰ μῆνα Μάιον τοῦ 1640, ἐγένετο ἐν Ἀγγλίᾳ χρηστὴ τῶν βασιανιστηρίων, τὰ ὁποῖα ἀνέκαθεν, καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς ἡμέραις τῆς δευτετέρας δουλοσύνης, εἰθεωρήθησαν ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ὡς ποράνομα. Τὸ πᾶν ἦδη ἐξαρτᾶτο ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τοῦ κατὰ τῶν Σκώτων πολέμου. Ἄλλ' ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου, συγκείμενος ἀπὸ νεοσυλλέκτων, δυσμενῶς ἐχόντων, ἕνεκα τῶν θερησκευτικῶν καὶ πολιτικῶν αὐτῶν δοξασιῶν, πρὸς τὸν ἀνα χεῖρας ἀγῶνα, ἦτο πολὺ φοβερώτερος πρὸς τοὺς ἡγεμόνας αὐτοῦ ἢ πρὸς τὸν ἐχθρόν. Οἱ Σκῶτοι, ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Ἀγγλικῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ ἀπὸ τὴν ἀσθενῆ ἀντίστασιν τοῦ Ἀγγλικοῦ στρατοῦ, διαδάντες τὰ σύνορα, ἐπέβαλον ἐντὸς αὐτῆς τῆς Ἀγγλίας. Τοσοῦτος δὲ παρήχθη ἐντεῦθεν θόρυβος ἐν τῷ βασιλικῷ στρατῷ, ὥστε φόβος ἦτο μήπως κατακτιθῆσιν εἰς στάσιν, πάντες δ' ἐξεπλάγησαν, ἐκτὸς ἐνός καὶ μόνου ἀνδρός, τοῦ Στραφορδίου, ὅστις, μεταπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Καρόλου ἀπὸ τῆς Ἰρλανδίας, ἵνα συνδράμῃ αὐτὸν εἰς τὴν κρίσιμον ἐκείνην

ἐποχὴν, δὲν ἔπαυεν ἐπιμένων εἰς τὴν παντοῦ καὶ πάντοτε διὰ τῆς βίας καταστολήν.

Ἄλλὰ ὁ Καρόλος ἤρχισε νὰ διατάξῃ καὶ νὰ ἀβουηῖ καὶ ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ ταύτῃ, ἐπενόησε νὰ συγκαλέσῃ περὶ ἑαυτὸν, παρὰ τὰ πρό πολλῶν ἑκατονταετηρίδων νενομισμένα, μόνην τὴν βουλὴν τῶν Λόρδων, πρὸς τὴν ὀλιγωτέραν ἠσθάνετο ἀποστραφῆν, ἢ πρὸς τὴν τῶν κοινοτήτων βουλήν. Οἱ Λόρδοι ὁμοῦ δὲν ἐτόλμησαν νὰ ἀναλαβῶσι τὰ ἀνατεθέντα αὐτοῖς ἀντισυνταγματικὰ ἔργα καὶ συνεβούλευσαν τὸν βασιλέα νὰ συγκροτήτῃ ἑλάττωρον τὸ παραλαμένον. Αὐτὸς δὲ, οὐδὲ χρήματα ἔχων, οὐδὲ πίστιν, οὐδὲ κράτος ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ στρατοπέδῳ, ὑπέκυψε τελευταῖον εἰς τὴν ἀναπόδραστον ἀνάγκην καὶ κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1640 συνεκροτήθη τὸ μακρὸν λεγόμενον ἐκεῖνο Παραλαμένον, τὸ ὁποῖον ἐυελλε μὲν νὰ ἐπιφέρει πολλὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν συμφοράς, ἐμελλε δὲ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν παγίωσιν τῆς συνταγματικῆς αὐτῆς μοναρχίας.

Μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης, εἶδομεν τὴν μὲν παντοδύναμον κυβερνήσιν ἀδικούσαν δεινῶς, τὸ δὲ πιεζόμενον ἔθνος ἀναδεικνύον θαυμαστὴν καρτερίαν ἀπὸ τοῦδε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, θέλομεν ἐξεναντίας ἰδεῖν τὸ ἰσχυρὸν ἀποβαῖνον ἔθνος παρεκτρεπόμενον εἰς ἀνομίαν φοβερὰν, ἕνα δὲ μάλιστα τῶν ὑπουργῶν τοῦ Καρόλου ἀντιτάσσοντα εἰς τὴν ἀνομίαν ἐκείνην Ζηλωτὸν τῇ ἀληθείᾳ φρόνημα καὶ παράστημα ψυχῆς ἐξαιτίον. Διότι τοιαύτη εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ὥστε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δὲν δύναται νὰ φέρῃ σωφρονῶς τὴν ἀπερίπτωτον ἰσχύϊν καὶ εὐμεταίαν, διὰ νὰ ἀναδείξῃ δὲ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς, ἀνάγκην ἔχει πάλης καὶ συμφορῶν.

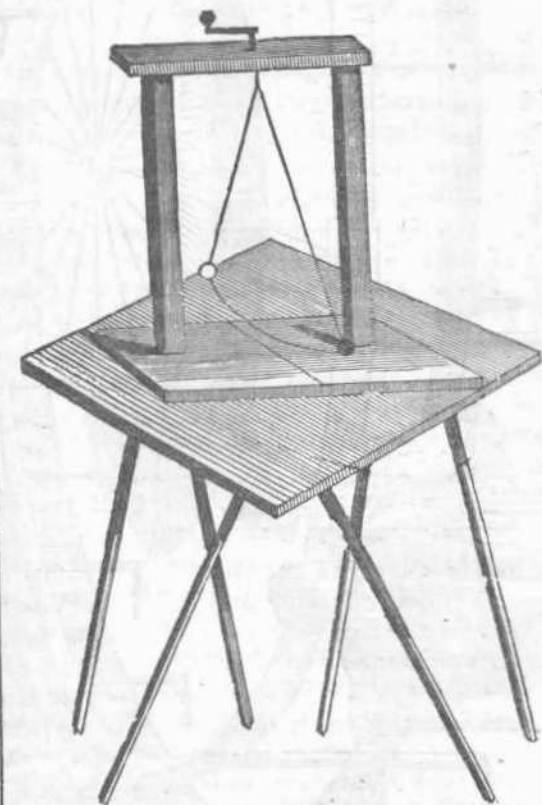
Τῆ 3 Νοεμβρίου 1640, ὁ Βασιλεὺς ἐγκαθίδρυσε τὸ παραλαμένον, μεταβάς ἐπὶ τούτῳ εἰς Οὐεστμίνστερον ἀνευ παρατάξεως τινος, οὐχὶ ἑρπικος καὶ ἀνα μέτον τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως, κατὰ τὸ ἔθος, ἀλλὰ διὰ τοῦ Ταμέως ποταμοῦ, ἐν ἀπλῶ ἀκατίῳ, ὡς ἂν εἰσοβοῦμενος τὰ ὄμματα τοῦ πλήθους. Ὁ λόγος του ὑπῆρξεν ἀόριστος καὶ σκοτεινός, καὶ ὑπερχέθη μὲν τὴν θεραπείαν ὄλων τῶν ἀδικημάτων, ἀλλ' ἐπέμεινεν ἀποκαλῶν τοὺς Σκώτους ἀποστάτας καὶ ζητῶν τὴν ἀπὸ τοῦ βασιλείου ἐξωσιν αὐτῶν. Ἡ βουλή τῶν κοινοτήτων ἤκουσε τὸν λόγον τοῦτον μετ' εὐλαβείας ψυχρᾶς, καὶ, ἅμα ἀπελθόντος τοῦ βασιλέως, οἱ μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους εὐάριθμοι τοῦ ἡγεμόνος φίλοι ἐνόησαν, ἀπὸ τῶν μετὰ τῶν συναδέλφων συνδιαλέξεων, ὅτι ἡ κοινὴ ὀργὴ ὑπερέβηκε πᾶν μέτρον. Τῶντι τοσαύτη ὑπῆρξεν, ἐπὶ δώδεκα περίπου ἔτη, ἡ κατάθλιψις καὶ ἡ ἀνομία τῆς πνευματικῆς καὶ πολιτικῆς διοικήσεως, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι οἵτινες συνήθως ἦσαν φίλοι τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀρχῆς ἐφαινοῦτο ἤδη διατεθειμένοι ν' ἀπαιτήσωσι μετὰ ζήλου τὰς ριζικωτέρας μεταρρυθμίσεις καὶ τὴν εἰς δίκην εἰσαγωγὴν τῶν ὀργάνων τῆς τυραννίας ἢ πάγκοινος αὐτῆ ἀντιπολιτεύσεως δὲν ὤρματο βεβαίως ἅπασι ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ αὐτὸ ἅπασα ἐσχόπευε τέλος. Ὁ Καλλεπέπερος, ὁ Δίγβος, ὁ Φα.κ.λάνθιος, ὁ Ξθης καὶ οἱ ὄπαδοί αὐτῶν δὲν ἤθελον βεβαίως νὰ ἐκμηδενίσωσι τὴν βασιλείαν, ἢ

θελον ἐξεναντίας αὐτὴν πάντοτε ἰσχυρὰν, ἀλλὰ μόνον περιελλομένην ὑπὸ τῆς περιοδικῆς δυνάμεως τῶν δύο βουλῶν, ἐντὸς τῶν ὁρίων τοῦ νόμου. Ὁ δὲ Ἀμπόδηιος, ὁ Πύμ, ὁ Ὀ.λ.ος καὶ οἱ μετ' αὐτῶν συνταξομνοὶ ἐμελέτων νὰ ἀφαιρέσωσιν ἀπὸ τοῦ στέμματος πᾶσαν ὑπεροχὴν καὶ νὰ ἀποδώσωσιν ἀμετακλήτως τὴν κυβερνήσιν τῶν πραγμάτων εἰς τὴν βουλὴν. Ὅπισθεν δὲ αὐτῶν, βουλευταὶ τινες ἐμπαθέστεροι, ἀλλ' ἀκατονόμαστοι εἰς ἐπὶ, ὁ Κρόμβελ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐξέφερον ἤδη, ἐκ διαλειμμάτων, κατὰ τοῦ προσώπου τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ τύπου τῆς Κυβερνήσεως λόγους ἐτι ἀπειλητικωτέρους. Ἄλλ' ἅπαντες οὗτοι οἱ χρωματισμοὶ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, οἵτινες ἐμελλον βραδύτερον ν' ἀποτελέσωσι κόμματα διάφορα, περιελήθοντα πρὸς ἀλλήλα εἰς ῥῆξιν φοβερὰν, συνεχωνέοντο εἰς ἐπὶ, κατὰ τὴν πρώτην ταύτην τοῦ μακροῦ παραλαμένου σύνοδον, εἰς μίαν καὶ μόνην μεγάλην φωνήν, ἀπαιτούσαν μὲν φωνῆ τὴν θεραπείαν μὲν τῶν γενομένων καταχρήσεων, τὴν καθιέρωσιν δὲ τῶν ἀπαιτητῶν ἐγγυήσεων.

Ἡ βουλή ἐπροοιμίαν ἀπὸ τῆς ἐξετάσεως τῶν ἀδικημάτων ἕκαστον αὐτῆς μέλος προσῆγεν ἐπὶ τοῦ τῶ ἀναφορᾶν τῆς πόλεως ἢ τῆς κομητικῆς του καὶ ὡς ἂν δὲν ἤρκει τούτο ἵνα τὰ πάντα ἀποκαλύψῃ, πλεον τῶν 40 ἐπιτροπῶν ἰδρύθησαν ἐν τῇ βουλῇ ἵνα ἀναζητήσωσι τὰς καταχρήσεις καὶ δεχθῶσι τὰ παράπονα τῶν πολιτῶν. Εἰς δὲ τὴν ἀποδοκιμασίαν τῶν πράξεων προσετέθη ἡ γενικὴ κατὰ τῶν αὐτουργῶν αὐτῶν προγραφή. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι τῆς κυβερνήσεως, οἷου δῆποτε βελθοῦ, ὅσοι μετέλαβον τῆς ἐκτελέσεως τῶν κατακρινόμενων μέτρων, ἐστιγματίσθησαν ὡς ἐγκληματῆται καὶ ἠδύνατο, κληθέντες ἐνώπιον τῆς βουλῆς, νὰ τιμωρηθῶσι διὰ προσιμῶν, διὰ φυλακίσεως, διὰ δεμύσεως. Καὶ οὐδ' οἱ βουλευταὶ αὐτοὶ διεφυγον τὴν τοιαύτην ἀνάκρισιν πολλοὶ ἀπεκλείσθησαν, λόγω μὲν διότι ὠφελήθησαν ἀπὸ τὰ μονοπωλία ἢ ἐπὶ ἄλλαις προφάσεσιν, ἀληθῶς δὲ διότι δὲν ὤμοφρόνουσαν πρὸς τὴν πλειονοψηφούσαν ἀντιπολίτευσιν ἐνῶ τινὲς τῶν μάλιστα δυσφημιστῶν μονοπωλῶν ἐγένοντο δεκτοί, διότι ἀφωσιώθησαν εἰς τὴν παντοδύναμον ἐκείνην πλειονοψηφίαν.

(Ἡ συνέχεια ἀκολουθεῖ).

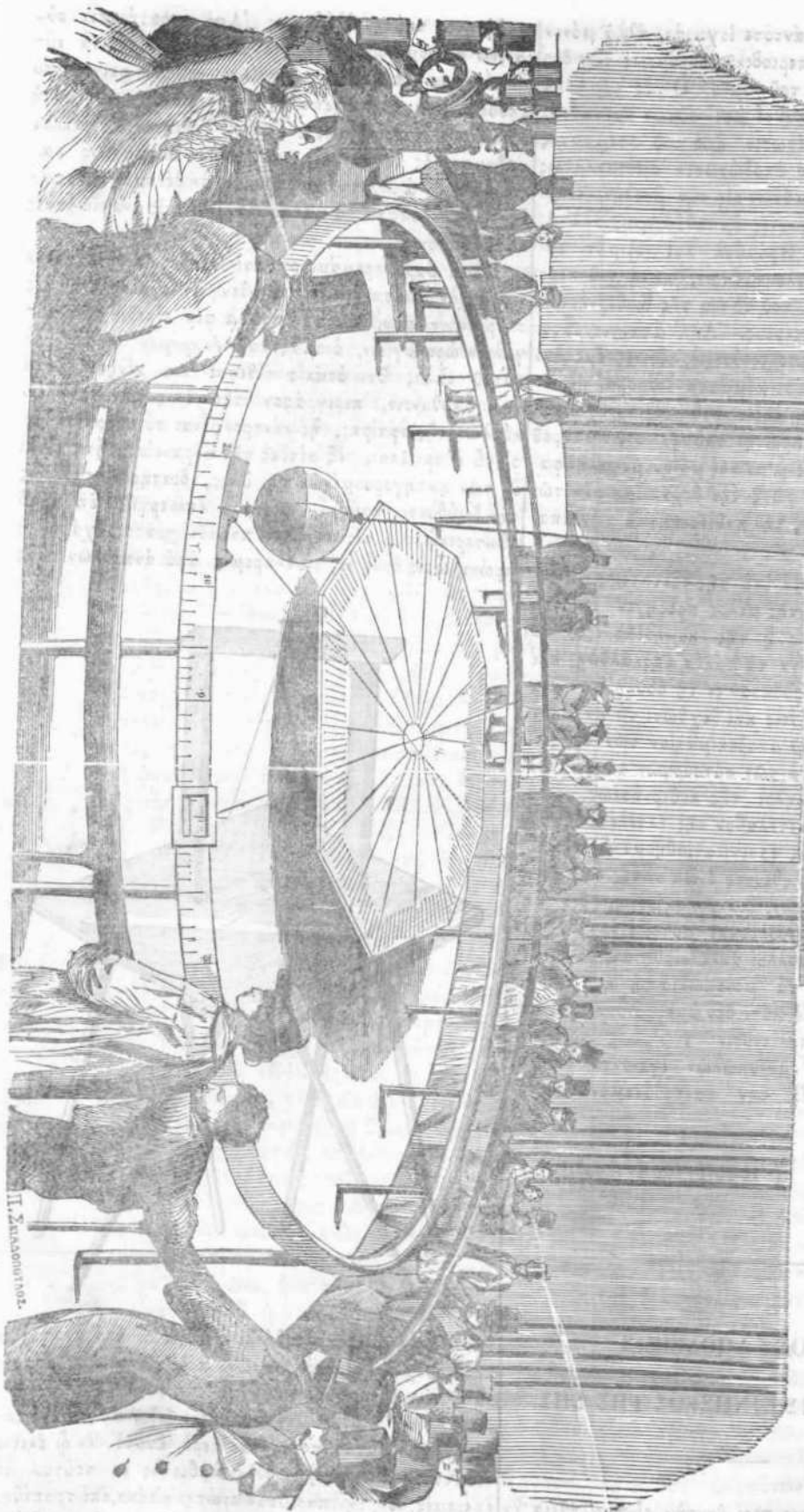
ΕΠΙΓΕΙΟΣ ΑΠΟΣΕΙΣΙΣ ΤΗΣ ΚΥΚΛΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΓΗΣ.

δυτύως, θέλει ἐξακολουθήσει κινούμενον ἀπὸ ἀνατολῶν πρὸς δυτύως καὶ ἀπὸ δυτῶν πρὸς ἀνατολὰς μέχρις οὗ ἡ κίνησις αὐτοῦ.

Ἄλλ' ἂς ὑποθέσωμεν ἐτι τὸ σημεῖον ἀρ' εὐ τὸ ἐκκρεμές ἐξαρτᾶται, στρέφεται περὶ ἑαυτὸ ἐν ᾧ ἐκεῖνο κινεῖται ποῖαν κίνησιν θέλει λαβεῖν ὡς ἐκ τούτου τὸ ἐκκρεμές; Εἰς τὴν παρούσαν πρώτην εἰκόνα, ἐπὶ τραπέζῃ κεῖται σανίς, ἐφ' ἧς ἐγείρονται δύο κάθετα ξύλα, φέροντα ἐν ὀριζήοντι ἐπὶ τῆς κορυφῆς των. Ἀπ' αὐ-

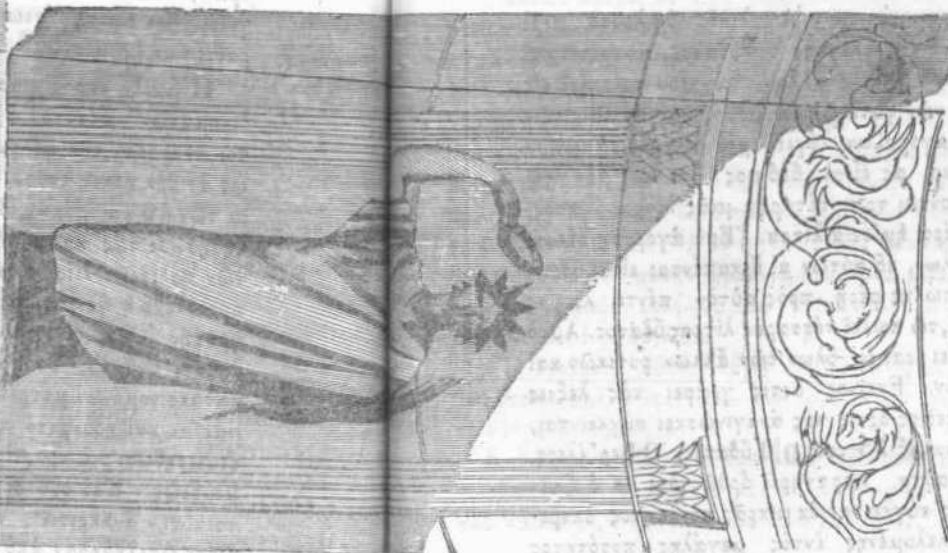
Ὅτι ἡ γῆ στρέφεται περὶ ἑαυτὴν, εἶναι ἀλήθεια ἢ δὲν ἀγνοεῖ σήμερον οὐδ' ὁ ἐσχατὸς μαθητῆς τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ἀλλὰ πόθεν διδασκόμεθα τὴν ἀνα-

του εξαρθάται τὸ ἐκκρεμές. Ἡ σάνις εἶχε κατ' ἀρχὰς τὰς πλευρὰς τῆς παραλλήλου πρὸς τὸ τῆς τραπέζης, καὶ τὸ ἐκκρεμές ἐφέρετο ἀπὸ τοῦ μέσου τῆς μιᾶς πρὸς τὸ μέσον τῆς ἄλλης τῶν μακρῶν πλευρῶν τῆς σανίδος καὶ τῆς τραπέζης παραλλήλως πρὸς τὰς μικροτέρας πλευρὰς ἀμφοτέρων. Ἔστω ἤδη ὅτι στρέφωμεν τὴν σανίδα

περὶ ἐαυτὴν βραδέως καὶ ἀνευ βιαίου κλονισμοῦ. Ποίαν διεύθυνσιν θέλει ἀκολουθήσει τὸ ἐκκρεμές; Πολλοὶ θέλουσι εἰπεῖν ὅτι τὸ ἐκκρεμές θὰ ἐξακολουθήσει κινούμενον παραλλήλως μὲν πάντοτε πρὸς τὰς πλευρὰς τῆς σανίδος μεθ' ἧς εἶναι συνδεδεμένον τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ αὐτὸ ἐξαρθάται, κατὰ γωνίας δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦσαν ὀξείας πρὸς τὰς πλευρὰς τῆς τραπέζης. Ἀλλ' ἔστω τὸ

ἐναντίον συμβαίνει. Τὸ ἐκκρεμές διατηρεῖ ἀναλλοίω-ἀποβαίνει, ὡς μᾶλλον τὸ σημεῖον πλησιάζει τὸν πόνον. Κατὰ τὴν θεωρίαν ταύτην ὁ Κ' Φουκὸς ἐξέθηκε τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ ἤδη εἰς ναὸν τῆς ἁγίας Γενευιέβης μετασκευασθέντος Πανθέου κατὰ τὸν ἀκόλουθον τρόπον. Ἀπὸ τῆν κορυφῆν τοῦ ὑψηλοτάτου θόλου τοῦ μεγίστου τούτου οἰκοδομήματος ἐξήρτησε σύρμα χαλκοῦν, εἰς οὗ τὴν ἄκρην προσήρωσε χαλκῆν σφαῖραν, λήγουσαν κάτωθεν εἰς ὀξείαν βελόνην. Εἰς τὸ ἔδαφος τοῦ Πανθέου διεβασεν ἐπὶ πάλαν μέγαν ξύλινον κύκλον, ἔχοντα τὸ κέντρον ἀκριβῶς ἀντιστοιχοῦν πρὸς τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ τὸ σύρμα ἐκρέματο, καὶ διήρτησεν αὐτὸν εἰς μοίρας καὶ μοιρῶν τέταρτα. Ὁμοίως δὲ ἐθήκη καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ τραπέζαν, ἐφ' ἧς ἐσηματίσθη γραμμὰς διασαυρουμένας ὑπὸ γωνίας 5 μοιρῶν. Ἀρχόμενος λοιπὸν τοῦ πειράματος, ἔθετε τὸ ἐκκρεμές εἰς κίνησιν καθ' ἑαυτὴν διέδυσιν, τὸ δ' ἐκκρεμές κατὰ τὸν σταθερὸν αὐτοῦ νόμον ἐμελλε νὰ ἐξακολουθῇ κατὰ τὴν διεύθυνσιν ταύτην μέχρις οὗ ἤθελε παύσει κινούμενον. Ἔστω ὅτι ἡ διεύθυνσις αὕτη ἦτον τοιαύτη-ὥστε τὸ ἐκκρεμές εἰς ἐκάστην του κίνησιν νὰ χωρῇ ἀκριβῶς πρὸς βορρᾶν καὶ νότον, ἀφ' ἐνὸς νὰ δεικνύῃ τὸν ἀρκτοῦρον, ἀφ' ἑτέρου τὸ πρὸς μεσημβρίαν ἀντιστοιχοῦν σημεῖον. Ἀλλ' ἡ γῆ στρέφεται ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπομένως ἡ γραμμὴ ἢ ἡ βελόνη τοῦ ἐκκρεμοῦς ἐχάραξεν ἐπ' αὐτῆς κατὰ πρῶτον, μεταβάλλει τὴν σχετικὴν θέσιν τῆς πρὸς τὰ δύο ἐκεῖνα σταθερὰ σημεῖα. Ἐπειδὴ λοιπὸν τοῦ ἐκκρεμοῦς αἱ κινήσεις ἐμμένουσι πάντοτε παραλλήλοι πρὸς ἐκεῖνα, διὰ τοῦτο ἐπιταί ἡ πρώτη ἐκείνη γραμμὴ νὰ σχηματίσῃ ἐκάστοτε ἄλλην γωνίαν πρὸς τὴν συνδέουσαν τὰ σημεῖα ταῦτα, ἢ ἄλλως δι' ἐκάστου ἐφήματός τῆς ἢ γῆ νὰ λαμβάνῃ ἄλλην θέσιν πρὸς τὴν ἀμετακινήτων-μένουσαν διεύθυνσιν τοῦ ἐκκρεμοῦς. Καὶ ὡς ὅταν παραβλέωμεν ἀκτὴν, ἡμεῖς μετακινούμενοι, νομίζομεν ὅτι φεύγουσι τὰ ἐπ' αὐτῆς ἀντικείμενα, οὕτως τῆς γῆς κινουμένης, μᾶς φαίνεται ὅτι μεταβάλλεται ὁ ἄξων τῆς ἀμετακινήτου διεύθυνσεως τοῦ ἐκκρεμοῦς, τῆς ἀσφαλτοῦς ταύτης πυξίδος, ἣτις μᾶς ἀπυδεικνύει ναυτολοῦσαν τὴν γῆν μας ἐν τῇ ἐκτάσει. Ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ κύκλου ὁ Κ' Φουκὸς ἐτίρωσεν ὀλίγην ἄμμον· ἐκάστοτε λοιπὸν, ὡς ἂν ἡ βελόνη τοῦ ἐκκρεμοῦς ἐπιστρέφῃ εἰς τοῦ κύκλου τὴν περιφέρειαν, σκάπτει εἰς τὴν ἄμμον μικρὰν αὐλάκα ὀλίγον πλαγίως τῆς προτέρας, καὶ οὕτως βαθμῶν προχωρεῖ, μέχρις οὗ μεταβαίνει ἀπὸ τέταρτου εἰς τέταρτον τῆς μοίρας, καὶ ἀπὸ μοίρας εἰς μοίραν· οὕτως ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας ἤθελε διατρέξει τὸν κύκλον ὅλοκληρον, ἂν ὁ κύκλος ἦτο, ὡς εἶπομεν, εἰς τὸν πόνον. Εἰς πᾶν δὲ ἄλλο μέρος, μεταξὺ τοῦ ἡμερινοῦ καὶ ἐκάστου τῶν πόνων, τὸν διατρέχει εἰς χρόνον ἴσον μετὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας πολλαπλασιαζομένης ἐπὶ τοῦ ἡμιτόνου τοῦ πλάτους τοῦ μέρους ἐκεῖνου.

Ἐπειδὴ ὅμως τούτο δὲν συμβαίνει, διὰ τοῦτο προφανῆς εἶναι, ὅτι τοῦ μὲν ἐκκρεμοῦς διατηροῦντος πάντοτε τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν ὡς πρὸς τὸ διάστημα ἀπολύτως, τῆς δὲ γῆς στρεφόμενης, ἐκάστη κίνησις ἐκείνου θέλει ἀντιστοιχεῖ πρὸς ἄλλο σημεῖον αὐτῆς, οὕτως, ὥστε ἐντὸς εἰκοσιτέσσαρων ὥρων, τοῦ δικτημάτος δηλαδὴ τῆς ἐντελοῦς περιστροφῆς τῆς γῆς, θέλει ἀντιστοιχεῖ πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα ἄλλῃ ὁμοιόμορφως τοῦ πολικοῦ κύκλου. Ἐκεῖ λοιπὸν ἡ ἀπόδειξις τοῦ φαινομένου τῆς κυκλικῆς κινήσεως τῆς γῆς εἶναι εὐκολωτάτη. Ἀλλὰ τίς θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν πόνον νὰ τὴν δοκιμάσῃ; Ἄν ὅμως τὸ αὐτὸ πείραμα γίνῃ καὶ εἰς τὸν ἡμερινοῦ, ἐκεῖ τὸ σημεῖον ἀφ' οὗ ἐξαρθάται τὸ ἐκκρεμές παρακκλυθεῖ τῆς γῆς τὴν κίνησιν, χωρὶς ὁ ἄξων αὐτοῦ νὰ σχηματίσῃ γωνίαν πρὸς τῆς γῆς τὸν ἄξονα· εἰς τὸ ἡμερινοῦ ἐπομένως ἡ ἀπόδειξις αὕτη εἶναι ἀδύνατος· ὥστε ὅταν μὲν τὸ σημεῖον τῆς γῆς ἐπ' οὗ ἡ ἀπόδειξις γίνεται εἰς τὴν πλησιέστερον τοῦ ἡμερινοῦ, τὸς αὐτῆ εἶναι ἀτελετέρα, τὸς δ' ἐντελετέρας

Ἡ θέα τοῦ πειράματος τούτου, ὡς φαίνεται ἀνευ οὐδεμιᾶς σηματίας εἰς τὸν ἀπαιδευτὸν καὶ χυδαῖον, συγχινεῖ βαθῶς τὸν θεατὴν ὅστις ἐνοεῖ τὸν λόγον

αυτοῦ, καὶ βλέπων τὴν ἀκαταμάχητον ἀνάγκην ἧς φέρει ἀμετατρέπτως τὴν σφαίραν τοῦ ἐκκρεμοῦς ἀπὸ σημεῖου εἰς σημεῖον τοῦ κύκλου, αἰσθάνεται ὡς ἂν διὰ μιᾶς κατέπεσον ἡ ἀγλὺ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ὡς ἂν τῷ ἐδόθη νὰ ἰδῇ τὰ ἐλαττήρια τῆς ζωῆς καὶ κινήσεως τοῦ πλανήτου ἐφ' οὗ διατάσσεται, καὶ ὃν ἐκ τῆς καθ' ἡμέραν ἔξεως σχεδὸν ἐθεώρει ὡς σῶμα ἀδρανές καὶ νεκρόν.

Τὸ περίεργον τοῦτο πείραμα ἐπανελήφθη σχεδὸν εἰς ὅλας τῆς Εὐρώπης τὰς μεγαλοπόλεις, καὶ κατασκευάσθησαν ἐν αὐταῖς σταθερὰ τοιαῦτα ἐκκρεμῆ, εἰς διηλεκτὴ ἔλεγχον τῶν ἀδίκων ἢ ἀμαθῶν τοῦ Γαλλογαίτου κριτῶν. Δύναται δὲ καὶ ἕκαστος ἐν μικροῖς νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ ἐντὸς τῆς αἰθούσας του.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΓΑΜΟΙ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ. Δύο γάμοι εἰς ἄκρον περιέργου ἐγένοντο ἐσχάτως ἐν τινὶ ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας.

Ὁ Κύριος Ρ. εἶναι γῆρος, ἔχων ἡλικίαν 69 καὶ θυγατέρα 31 ἐτῶν.

Ὁ Κύριος Δ. εἶναι ἐπίσης γῆρος, καὶ ἔχει ἡλικίαν 60 καὶ θυγατέρα 22 ἐτῶν.

Ὁ μὲν Κύριος Ρ. ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα τοῦ Κυρίου Δ., ὁ δὲ Κύριος Δ. τὴν τοῦ κυρίου Ρ.

Ὁ δὲ δύο οὗτοι γάμοι ἐτετέλεσθησαν συγχρόνως, καὶ οὕτως ἐκάστη τῶν δύο νυμφῶν ἐγένετο καὶ πένθερ τῶν πατρῶν της, καὶ ἕκαστος τῶν πατέρων γαμβρὸς συνάμα καὶ πένθερὸς τοῦ ἄλλου.

Προσέτι ἡ ἡλικία ἀμφοτέρων τῶν συζύγων Ρ. εἶναι ἴση μετὰ τὴν τῶν συζύγων Δ., ἦτοι ἕκαστον ἀνδρόγονον ἔχει ἡλικίαν ἐτῶν 91. Λέγεται δὲ ὅτι κατ' ἄφαρ ἦσαν καὶ ἐντὸς τῆς αὐτῆς οἰκίας.

ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΣΠΗΛΑΙΟΝ. Κατὰ τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ ἐν τῇ μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ Κράτους Τεξὰς, ἀνεκαλύφθη ἐσχάτως σπηλαίον λίαν περίεργον καὶ ἐκτεταμένον. Περιέχει δὲ ἀπειρα δωματῖα χωριστὰ ἀπ' ἀλλήλων καὶ λίαν εὐπρόσιτα. Ποικίλα καὶ περίεργα ἐπίσης εἶναι τὰ σχήματα τοῦ βράχου. Ἀπὸ τοῦ θόλου κρέμονται σταλακτῖται ἀντανακλῶντες λαμπρῶς τὸ φῶς τῶν λαμπρῶν, καὶ ὁμοιάζοντες λυχνίας πολυφώτους. Ἡ εἴσοδος εἰς τὸ σπηλαίον τοῦτο δὲν εἶναι δύσκολος.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ. Πρό τινων ἐτῶν δι' εὐθυντῆς τις κλωστοῦ ἐργοστασίου ἐν Ἀγγλίᾳ, οὕτινος τὸ κατὰστημα εἶχε πολλακτικὴ γενεὴ παραλόγημα τοῦ πυρός, ἐθεώρησεν ὡς μέσον ἀποχρῶν προφυλάξεως, τὸ νὰ οἰκοδομηθῇ δεξαμενὴ ἐπὶ τοῦ δωματός του καταστήματός του, ὥστε, ἐάν ποτε συνέβαινε πυρκαϊά, νὰ ἔχη ὕδωρ πρόχειρον, ἢ ἐάν τὸ

πῦρ ἐφθανε μέχρι τῆς ἀνωτέρας ὀροφῆς, ἢ δεξαμενὴ κατασκευασμένη ἐκ ξύλων, νὰ καταπλεθθῇ ἐξ ἀνάγκης, καὶ τότε ὄλον τὸ ἐν αὐτῇ ὕδωρ, καταπίπτον ὡς καταρράκτης, νὰ σβέσῃ τὴν πυρκαϊάν. Αὐστουχῶς ὁ ἐργοστασιάρχης δὲν ἐβράδυνε νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀξίαν τῶν προφυλακτικῶν τούτων μέσων. Πυρκαϊὰ ἐξεβράγη καὶ αὖτις, ἀλλὰ διεδόθη τοσοῦτος καπνὸς, ὥστε κινεῖς δὲν κατόρθωσε νὰ ἀναβῇ εἰς τὸ δῶμα διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸν ὄχετόν τῆς δεξαμενῆς. Ἦναγκάσθησαν λοιπὸν νὰ περιμείνωσιν ἕωσθ' αἱ φλόγες εὐκολύνωσι μόναι τὴν ἐκχυσίν τῶν ὑδάτων· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐφύσησαν τοῦ ταλαιπώρου ἐργοστασιάρχου αἱ ἐλπίδες· διότι ἡ δεξαμενὴ, εἰ καὶ ἔυλινθη, οὐ μόνον δὲν ἰκάθη, ἀλλ' οὐδεμίαν ὀπή ἠνοίχθη ἐπ' αὐτῆς. Ἐξ ἐναντίας τὸ ὕδωρ ἤρχισε νὰ καχλάζῃ μετὰ πατάγου, καὶ ἐχρησίμευεν ὡς θέαμα καινοφανές καὶ τερπνότατον εἰς τοὺς περιεστώτας.

ΥΔΩΡ. Ἐφημερίς τις Ἀγγλικῆ, ὁμιλοῦσα περὶ τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ ὕδατος, ἀναφέρει καὶ κατὰ πόσον πρό πάντος ἄλλου στοιχείου συντελεῖ εἰς τὴν σύμψηξιν τῶν φυτῶν, τῶν ζῶων, καὶ αὐτῶν τῶν ὄρυκτων. Ὁ ἀγοράζων, λέγει, μίαν λίτραν σαπωνίου καὶ στυπτηρίας, ἀς εἶναι βέβαιος ὅτι ἐν μὲν τῷ πρώτῳ περιέχονται τρία τέταρτα μιᾶς λίτρας ὕδατος, ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἡμίσεια λίτρα. Ἐάν ἀγοράσῃ εἰκοσι λίτρας γεωμήλων, ἐξ αὐτῶν αἱ δεκαπέντε εἶναι ὕδωρ. Ὅταν ὁ κρεμώλης φέρῃ πρὸς αὐτὸν πέντε λίτρας κρέατος βοείου, τῷ πωλεῖ τέσσαρας λίτρας ὕδατος. Αὐτὸ τοῦτο συμβαίνει καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων φυτικῶν καὶ ζωικῶν οὐσιῶν. Ἐκεῖνος ὅστις γράφει τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἐκεῖνος ὅστις τὰς ἀναγιώσκει σύγκεινται, κατὰ μέσον ὅρον, ἐξ 75 τοῖς 10 ὕδατος. Ὁ Βερζέλιος, διηγοῦμενος ταῦτα, παρατηρεῖ ὀρθῶς ὅτι α ὁ ζωϊκὸς ὄργανισμὸς σύγκειται ἐκ μικρᾶς ποσότητος στερεῶν ὕλης διαλελυμένης ἐντὸς μεγάλῃς ποσότητος ὕδατος.»

ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΜΕΤΕΩΡΟΛΟΓΙΚΟΝ. Τὴν 31 τοῦ παρελθόντος δεκεμβρίου παρατηρήθη ἐν Γαλλίᾳ, περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν πρὸ μεσημβρίας, περίεργον φαινόμενον μετεωρολογικόν. Ὁ ἥλιος περιεκυκλώθη ἀπὸ μέγαν δακτύλιον φαινοῦν· τὸ κατώτερον μέρος τοῦ δακτυλίου τούτου ἐφῆπτετο σχεδὸν τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης, καὶ τὸ πλάτος αὐτοῦ ἦτο ἴσον τοῦ τῆς Ἰριδος. Ἐξετάσαντες αὐτὸν προσεκτικώτερον, παρατήρησαν λίαν συγκεχυμένα τὰ διαλελυμένα χρώματα τοῦ ἡλίου, ἐνῶ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος του ἦτο μᾶλλον εὐδιάκριτον. Ἀλλὰ τὸ φαινόμενον τοῦτο καθίστατο ἔτι λαμπρότερον ἐκ τῆς παρουσίας τριῶν σφαιρῶν φαινοῶν, ἐξ ὧν ἡ μὲν μία ἔκειτο ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὡς ἄλλαι πρὸς τὰς δύο ἄκρας τῆς ὀριζωντικῆς διαμέτρου. Ἡ πρώτη ἦτο σχεδὸν κυκλωτέρῃς, ἐνῶ αἱ ἄλλαι εἶχον σχῆμα ἑλλειψοειδές διευθυνώμενον ἀντιστρόφως ἐκτὸς τοῦ κύκλου, καὶ ἔχουσαι τὴν διάμετρον τοῦτου ὡς ἄξονα. Ὁ δακτύλιος καὶ αἱ τρεῖς σφαῖραι διέμεινον μετὰ τοῦ ἡλίου μέχρι τῆς δύσεως.

ΚΑΤΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΥ ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΥ. Ἐν βιβλίῳ ἐκδοθέντι τὸ 1636 ἔτος, καὶ ἐπιγραφομένου *Deliciae physicomathematicae*, ὑπὸ Γερμανοῦ τινος Schwenter καλουμένου, ἀναγιγνώσκεται σχέδιον, οὕτινος ἢ πρὸς τὸν ἠλεκτρικὸν τηλεγράφου σχέσις εἶναι ἀναμφισβήτητος. Τὸ δὲ σχέδιον τοῦτο δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Γερμανὸν συγγραφέα, ἀλλ' εἰς Ἄγγλον, δημοσιεύσαντα ἀνώνυμος βιβλίον ἐπιγραφόμενον «The author.»

Ἴδου κατὰ λέξιν ἡ μετάφρασις τῆς περὶ τοῦ προκειμένου περιγραφῆς.

«Πῶς δύο ἄνθρωποι διαμένοντες πολὺ μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, δύναται νὰ συγκοινωνῶσι διὰ βελονῶν μαγνητικῶν.

«Ἐάν, φέρ' εἰπεῖν, ὁ μὲν Κλαύδιος εὐρίσκειται ἐν Παρισίῳ, ὁ δὲ Ἰωάννης ἐν Ῥώμῃ, καὶ ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν θέλῃ νὰ διακοινώσῃ τι πρὸς τὸν ἄλλον, ἕκαστος αὐτῶν πρέπει νὰ ἔχη βελόνην τοσοῦτον μακροῦσαν δυνάμειος μαγνητικῆς, ὥστε νὰ ἐπενεργῇ ἐπὶ τῆς ἐν Ῥώμῃ. Ὑποθέσωμεν ὅτι καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Κλαύδιος ἔχουσι πυξίδα περιέχουσαν ὅλα τοῦ ἀλφαῖζ του τὰ στοιχεία, καὶ ὅτι συντυγχάνουσι πάντοτε τὴν ἐκτὴν ὥραν μετὰ μεσημβρίαν. Ἐάν ὁ δεύτερος θέλῃ νὰ εἴπῃ πρὸς τὸν πρῶτον, «ἔλθέ πρὸς ἐμέ,» ἐπιθέτει ἀλληλοδιαδόχως τὴν βελόνην του ἐπὶ τῶν στοιχείων ε. λ. θ. ε. κτλ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ πυξίς τοῦ Ἰωάννου θέλει δείξει κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν τὰ αὐτὰ στοιχεία, οὗτος θέλει ἀντιγράψῃ εὐκόλως τὰς λέξεις τοῦ Κλαυδίου καὶ ἐνοήσει τὴν ὁμιλίαν.

Ἡ ἐφεύρεσις αὕτη, λέγει ὁ Schwenter, εἶναι θαυμασία, ἀλλ' ἀμφιβάλω ἂν εὐρίσκειται μαγνήτης τοιαύτης δυνάμεως.»

Καὶ ὅμως ἡ ἀθάνατος ἐφεύρεσις τοῦ Oersted κατόρθωσεν ὅτι ἐσχέδιασε μὲν ὁ Ἄγγλος συγγραφεὺς τοῦ «author,» δὲν ἐπίστευε δὲ ὁ Γερμανός.

Α Γ Γ Ε Λ Ι Α.

Πρὸς τοὺς κυρίους ἀναγνώστὰς τῆς Πανδώρας.

Ἡ Πανδώρα, διετές σχεδὸν δυανύσσα στάδιον, πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν ὡπως τῆρησῃ πιστῶς ὅσα τὸ πρόγραμμα αὐτῆς ἐπ' ἀρχῆς ἐπηγγείλατο ὑγιαῖ καὶ ἡδέϊαν συγχρόνως νὰ παρέχῃ τροφὴν διανοητικὴν εἰς τὰς τοιαύτης ἐστερημένας τάξεις τοῦ ἔθνους, διὰ τερπνῶν ἀναγνωσμάτων νὰ προσδοκοῖται τὰ ὠρελίμα, νὰ καταστήσῃ γενικώτερον τὴν ἔξιν τῆς ἀναγνώσεως, καὶ τοῦ μὲν βαθυτέρας παιδείας ἀγεύστου, λαμβάνουσα ν' αὐξήσῃ τὰς γνώσεις καὶ νὰ καλλιεργῇ τὴν φιλοκαλίαν, εἰς δὲ τὸν πεπευδευμένον ἔτιγμάς τινας νὰ παρέχῃ οὐ χεῖρ δυσαρέστου ἀναψυχῆς, τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ σκοπὸς τῆς συστάσεώς της, καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιεικειᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν δικαιοσύνην συγχρόνως τῶν ἀναγνωστῶν περιμένει τὴν κρίσιν περὶ τοῦ ἂν τὸν ἐξεπλήρωσεν ὡπωσοῦν.

Τὰ διηγήματα καὶ μυθιστορήματα ὅσα ἐκ διαφόρων γλωσσῶν μεταφράζει δὲν λαμβάνονται ποτὲ τυχαίως, ἀλλὰ περὶ τὴν ἐκλογήν αὐτῶν καταβάλλεται πάντοτε ἐπιμέλεια, ὡς οὐ μόνον νὰ μὴ περιέχωσι τι τὸ προσκρούον εἰς τὴν ἀυστηροτάτην ἠθικὴν, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιαν νὰ παρέχῃσιν ἔτε ὡς ἐκ τῶν ἐκτιθεμένων ἱστορικῶν συμβάντων ἢ ἄλλων γνώσεων, εἰτε ὡς ἐκ τοῦ φιλοκαλοῦ καὶ ἐντέχνου τρόπου καθ' ὃν ἐκτίθενται· ὁμοίως δὲ τὴν ὅσον ἐνδέχεται αὐξήσει τῶν γνώσεων πρὸς τῆ ἀβλαβῆ τέρψει θηρεῖται καὶ τῶν πρωτοτύπων διηγημάτων ἢ συγγραψῆς. Τῶν δὲ ἱστορικῶν πραγμασιῶν ὅσας ἡ αὐτοσχέδιος ἢ ἐκ τῶν δοκιμωτέρων συγγραφέων μεταφρασθεῖσας δημοσιεύει, ὡς καὶ τῶν διαφόρων ἐθνογραφικῶν ἢ ἐπιστημονικῶν ἐκθέσεων καὶ εἰδησιῶν, ἢ ὠφέλεια εἶναι αὐταπόδεικτος εἰς τοὺς σφερωτέρων ἐπιθυμοῦντας τροφήν, καὶ ἀνάγνωσιν ἐν ἣ νὰ πρωτεύῃ τὸ διδακτικόν στοιχείον, καὶ ἐπίτηδες διετηρήθη ἰσοσταθμίαι τις μετὰ τὰς ἑκατέρου εἰδους τῆς ὕλης, ὥστε πᾶσαι μὲν αἱ ὀφέλεις νὰ εὐρίσκωσι τὸ ἐκάστη οἰκειον, εἰ ἐπιπολιώτεροι δὲ τῶν ἀναγνωστῶν μετὰ τῶν ἀνθῶν ἀναγκαζόμενοι νὰ δέχωνται καὶ τοὺς οὐσιωδέστερους καρπούς, νὰ ἐξοικειῶνται κατ' ὀλίγον πρὸς τὴν γῆυσιν αὐτῶν, καὶ ν' ἀρύωνται ἀπ' αὐτῆς ὠφέλιαν.

Ἡ δὲ ἀμφοτέρους τοῖς σκοποῖς αὐτῆς ὑπηρετικὸν ἐνόμισεν ἡ Πανδώρα καὶ ὅν ἀνέλαβε βιβλιογραφικὸν ἀγῶνα, ἀγῶνα δεινόν, διότι ὅσον ἀμερολήπτως καὶ εὐθυδικῶς καὶ ἂν προσπαθῇ, κατὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς δόξαν, νὰ κρατῇ ἐν αὐτῷ τὴν τρυφάνην, εἶναι ἀδύνατον αἱ εὐκίνητοι αὐτῆς πλάστιγγες νὰ μὴ κλίνωσιν ἐνίοτε, καὶ κλίνουσαι νὰ μὴ πιέζωσιν, εἰ καὶ ἐλαφρότατα, φιλαυτίας, τῆς δὲ φιλαυτίας οὐδὲν εὐεπισθητότερον· ἀδύνατον, ἀποδιδομένης πληρεσάτης δικαιοσύνης εἰς πᾶσας τὰς καλλωνὰς ἐκείσου συγγραμματος, νὰ μὴ ἐγγιγθῶσι τινὲς παρονουχίδες, καὶ αἱ παρονουχίδες ἐκεῖναι πονοῦσιν. Ἄλλ' ἡ Πανδώρα φρονεῖ οἷ τὴν φιλολογίαν φρονεῖ ἢ ἀδιαφορία, καὶ ὅτι ὠρελίμον ἐργον πράττει καὶ δικαιοσύνην ἀποδίδει εἰς τοὺς συγγραφῆς, ἐκεῖνους, δηλαδὴ, ὅσον τὰ βιβλία εἰσὶ μνείας ἀξία, ὅταν προσάγῃ αὐτεῖς τὸν λύχνον τῆς κριτικῆς, καὶ ὁσάκις ἀκόμη συμπίπτῃ, ἐξ ἀπειρίας ἴσως τῆς προσαγοῦστος χειρὸς, ὁ λύχνος οὐ μόνον νὰ φωτίσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ κατῇ ὀλίγον.

Ἐν δὲ τῶν ἀντικειμένων εἰς τὸ κυρίως ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἡ Πανδώρα, καὶ εἰς τὸ, ἂν ἀπέτυχεν, εἶναι ἐξ ἀδυναμίας, οὐχὶ ἐκ προαιρέσεως, εἶναι καὶ ἡ καθαρότης τῆς γλώσσης, εἰς ἣς τὴν καθ' ἑκάστην σφρέβλωσιν ἐπροσπάθησε νὰ γίγῃ ὅσον ἐδύνατο ἦττον συνῆνοχος· διότι, ὡς μίαν τῶν κλήσεων τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας θεωρεῖ τὸ νὰ συντελέσῃ ὅσον ὅλον τε εἰς τὴν μόρφωσιν περὶ τοῦ ὕδου ὁμαλοῦ, γραμματικῶς ἀκριβοῦς καὶ εὐλήπτου.

Τοῦντεῦθεν δὲ μέλλουσα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Νέας Πανδώρας» νὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ ἀνεκάθεν διεχάραξεν ἑαυτῇ ὄδον, μετὰ πολλῶν βελτιώσεων ἂς προτίθεται ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα νὰ παραδεχθῇ, ἐκφράζει μὲν τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὸ δημόσιον διὰ τὴν εὐμένειαν ἣς ἀναμισθῆτηα τῇ ἐδωκε δειγμάτων μέχρι τοῦδε, ἐπικαλεῖται δὲ καὶ τοῦ κοινοῦ οὐ μόνον τὴν ἐξακολουθήσῃ τῶν τοιοῦτων πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων καὶ τὴν πρόθυμον τῶν φιλογενῶν χορηγίαν,

Ἡ δὲ ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων εἰς τὸ κυρίως ἐπέστησε τὴν προσοχὴν αὐτῆς ἡ Πανδώρα, καὶ εἰς τὸ, ἂν ἀπέτυχεν, εἶναι ἐξ ἀδυναμίας, οὐχὶ ἐκ προαιρέσεως, εἶναι καὶ ἡ καθαρότης τῆς γλώσσης, εἰς ἣς τὴν καθ' ἑκάστην σφρέβλωσιν ἐπροσπάθησε νὰ γίγῃ ὅσον ἐδύνατο ἦττον συνῆνοχος· διότι, ὡς μίαν τῶν κλήσεων τῆς ἐλαφρᾶς φιλολογίας θεωρεῖ τὸ νὰ συντελέσῃ ὅσον ὅλον τε εἰς τὴν μόρφωσιν περὶ τοῦ ὕδου ὁμαλοῦ, γραμματικῶς ἀκριβοῦς καὶ εὐλήπτου.

Τοῦντεῦθεν δὲ μέλλουσα ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Νέας Πανδώρας» νὰ ἐξακολουθήσῃ ἢ ἀνεκάθεν διεχάραξεν ἑαυτῇ ὄδον, μετὰ πολλῶν βελτιώσεων ἂς προτίθεται ὡς πρὸς τὰ καθέκαστα νὰ παραδεχθῇ, ἐκφράζει μὲν τὴν εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὸ δημόσιον διὰ τὴν εὐμένειαν ἣς ἀναμισθῆτηα τῇ ἐδωκε δειγμάτων μέχρι τοῦδε, ἐπικαλεῖται δὲ καὶ τοῦ κοινοῦ οὐ μόνον τὴν ἐξακολουθήσῃ τῶν τοιοῦτων πρὸς αὐτὴν αἰσθημάτων καὶ τὴν πρόθυμον τῶν φιλογενῶν χορηγίαν,

ἥς ἄνευ οὐδεμίας τοιοῦτου εἶδους φιλολογικῆ ἐπιχειρή-
σις δύναται παρ' ἡμῖν νὰ εὐδωθῆ, ἀλλὰ προσέτι καὶ
τὴν σύμπραξιν πάντων τῶν φιλοκάλων λογίων, ὧν
εὐγνωμόνως θέλει δέχσασθαι τὰς συνθέσεις.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 25 Ἰανουαρίου 1852.

A. P. Παγκαβῆς.

K. Παπαβέργησπουλδς.

N. Δραγούμης.

ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΣ

(Ἰδ. Φυλλάδ. ΜΕ΄.)

Ἀριθμὸς 2.

Ἦ Ε Σ Π Ε Ρ Α.

Ὁ ἥλιος ἐκρύβη
Εἰς νέφη πορφύρα,
Κ' ἠμειδιῶσα Φοῖβη
Προβαί' εἰς τὰ νερά.

Τὴν δρόσον ἀναπνέει
Ἡ ἀναζῶσα γῆ,
Κ' εἰς τοὺς ἀέρας πλέει
Γαλήνη καὶ σιγή.

Ἄστρα κεντοῦν τὸν θόλον
Τῶν οὐρανῶν χρυσᾶ,
Κ' ἠαῦρα μυροβάλον
Τὸ κέρασ τῆς φουᾶ.

Ἡ πλάσις ὄλη, μία
Δοξάζουσα φωνή,
Υψούτ' ἐν ἀρμονίᾳ,
Τὸν πλάττην ἐπαινεῖ.

Τ' ἀρώματα τῶ στέλλει
Τοῦ ῥόδου ὁ θαλλός,
Ἡ ἀηδὼν τὰ μέλη,
Τὸν ὕμνον ὁ ἀλός,

Καρδίαι ἀγαπῶται
Τοὺς πρῶτους τῶν παλμοῦς,
Καὶ μυριάδες γλώσσαι
Ἐσπερινοῦς ψαλμοῦς.

Εὐλογητὸς ὁ πλάσις
Ἐσπέραν καὶ αὐγὴν,
Τὰς ἀπολαύσεις πάσις
Ὁ πέμπων εἰς τὴν γῆν.

Ὁ ὕπνον ἐπιχρίων
Ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν,
Εἰς εἰς τὴν λήθην λύων
Τὰ βάσινα ἡμῶν.

Καὶ ὅταν ἐφ' ὑστάτου
Μᾶς χορηγῆ αὐτὸς
Τὴν λήθην τοῦ θανάτου,
Καὶ τότε εὐλογητὸς.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἦμην αὐριον καὶ ἔσομαι χθές.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ προλαβόντι Φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Σκιά.

Εἰς τὸν, δημοσιευθέντα ἤδη, Α' τόμον τοῦ περὶ
Κωνσταντινουπόλεως πονήματός μου, παρακαλοῦνται
οἱ ἀναγνώσται νὰ διορθώσωσι τὰ ἐξῆς σφάλματα, πα-
ραλειπθέντα ἐξ ἰδίας μου ἀπροσεξίας.

σελ. 77, στίχ. 16, (τῆς ὑποσημ.) ἀντὶ Μαρδόσιος,
διορθ. Δάσις. — Σελ. 215, στίχ. 18, ἀντὶ Ἰσαυρος,
διορθ. Ἀρμένιος, — Σελ. 521, στίχ. 3-4 (τῆς ὑπο-
σημ.) ἀντὶ τῶν συγγραφέων ἐνεδύθη, διορθ. τῶν συγ-
γραφέων ταύτων ἐνεδύθη.

Σ. Α. Βυζάντιος.